

Η

ΑΡΧΗ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

7^ο ΚΛΙΜΑΚΙΟ

Συνήλθε στην έδρα της στις 12 Οκτωβρίου 2020 με την εξής σύνθεση: Μιχαήλ Σειραδάκης Πρόεδρος-Εισηγητής, Χρυσάνθη Χαραλαμποπούλου και Χρυσάνθη Ζαράρη, Μέλη.

Για να εξετάσει την από 03.09.2020 Προδικαστική Προσφυγή, με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης (ΓΑΚ) Α.Ε.Π.Π. 1224/04.09.2020 της Ομόρρυθμης Εταιρείας με την επωνυμία «****» που εδρεύει στον ****, όπως νόμιμα εκπροσωπείται.

Κατά της ***** (εφεξής αναθέτουσα αρχή) και

Της παρεμβαίνουσας Ομόρρυθμης Εταιρείας με την επωνυμία «****» που εδρεύει στον ****, όπως νόμιμα εκπροσωπείται.

Με την προδικαστική προσφυγή, η προσφεύγουσα επιδιώκει να ακυρωθεί η υπ' αριθμ. ***** ,Θέμα 20^ο, δυνάμει της οποίας αποφασίστηκε ομόφωνα η έγκριση του από Πρακτικού Ι της Επιτροπής Διενέργειας του Διαγωνισμού, κατά το μέρος που έκανε αποδεκτές την προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «****» και την προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «*****» και ανακήρυξε αυτήν ως προσωρινό μειοδότη του διαγωνισμού.

Με την ασκηθείσα παρέμβαση, η παρεμβαίνουσα αιτείται να γίνει δεκτή η παρέμβασή της, να απορριφθεί στο σύνολό της η κρινόμενη προδικαστική προσφυγή και να διατηρηθεί σε ισχύ η υπ' αριθμ. ****, Θέμα 20^ο, δυνάμει της οποίας αποφασίστηκε ομόφωνα η έγκριση του από Πρακτικού Ι της Επιτροπής Διενέργειας του Διαγωνισμού, κατά το μέρος που έκανε αποδεκτή την προσφορά της παρεμβαίνουσας.

Η συζήτηση άρχισε αφού άκουσε τον Εισηγητή Μιχαήλ Σειραδάκη.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφτηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, η ***** ως Αναθέτουσα Αρχή προκήρυξε Ανοιχτό Δημόσιο Διαγωνισμό, με Αριθμό Διακήρυξης **** και Αριθμό Συστήματος Εθνικού Συστήματος Ηλεκτρονικών Δημοσίων Διαγωνισμών (Ε.Σ.Η.ΔΗ.Σ.) ****, η οποία αναρτήθηκε στο Κεντρικό Ηλεκτρονικό Μητρώο Δημοσίων Συμβάσεων (Κ.Η.Μ.ΔΗ.Σ.) στις 21.07.2020, με μοναδικό κωδικό-Αριθμό Διαδικτυακής Ανάρτησης Μητρώου (Α.Δ.Α.Μ.)*****, με κριτήριο ανάθεσης την πλέον συμφέρουσα από οικονομική άποψη προσφορά, βάσει χαμηλότερης τιμής, για την ανάδειξη αναδόχου για την παροχή υπηρεσιών «ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑΣ ΓΙΑ ΤΙΣ*****» (CPV:****), προϋπολογισθείσας δαπάνης εκατόν σαράντα πέντε χιλιάδων εκατόν εξήντα ενός ευρώ και είκοσι εννέα λεπτών (145.161,29 €) πλέον Φ.Π.Α. 24%, διάρκειας δώδεκα (12) μηνών από την ημερομηνία υπογραφής της και δυνατότητα παράτασης για ακόμα δύο μήνες ή και παραπάνω, σύμφωνα με το άρθρο 6.2 της διακήρυξης, με καταληκτική ημερομηνία υποβολής προσφορών την 31^η Ιουλίου 2020 και ώρα 15:00 μ.μ. και ημερομηνία ηλεκτρονικής αποσφράγισης των προσφορών την 7^η Αυγούστου 2020, ημέρα Παρασκευή. Η προσφεύγουσα εταιρεία υπέβαλε εμπρόθεσμα στις 30.07.2020 και ώρα 12:34:32 μ.μ. την υπ' αριθμ. ***** προσφορά της στον ανωτέρω διαγωνισμό και πλέον με την υπό κρίση προσφυγή της, στρέφεται κατά της υπ' αριθμ. *****, η οποία αναρτήθηκε στο Ε.Σ.Η.ΔΗ.Σ. στις *****, οπότε και έλαβε πλήρη γνώση της η προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα εταιρεία κατέθεσε στις 04.09.2020 στον διαδικτυακό τόπο του Ε.Σ.Η.Δ.Η.Σ. την υπό κρίση προσφυγή της και την κοινοποίησε στην Α.Ε.Π.Π. αυθημερόν.
2. Επειδή, η προσφεύγουσα εταιρεία επικαλείται στην υπό κρίση προσφυγή της ότι η Αναθέτουσα Αρχή έκρινε εσφαλμένα με την προσβαλλόμενη

Αριθμός Απόφασης: 1374/2020

απόφαση, κατά το μέρος που έκανε αποδεκτές την προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «****» και την προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «*****.» και ανακήρυξε αυτήν ως προσωρινό μειοδότη του διαγωνισμού, για τους λόγους που αναλυτικά εκτίθενται στην υπό κρίση προσφυγή.

3. Επειδή, η προσφεύγουσα εταιρεία αιτείται: α) να γίνει δεκτή η υπό κρίση προσφυγή της, β) να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. *****, Θέμα 20^ο, δυνάμει της οποίας αποφασίστηκε ομόφωνα η έγκριση του από Πρακτικού Ι της Επιτροπής Διενέργειας του Διαγωνισμού, κατά το μέρος που έκανε αποδεκτές την προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «*****» και την προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «****» και ανακήρυξε αυτήν ως προσωρινό μειοδότη του διαγωνισμού και ως εκ τούτου παρέλειψε να αναδείξει την προσφεύγουσα προσωρινό μειοδότη του διαγωνισμού, μολονότι είχε υποβάλλει τη χαμηλότερη παραδεκτή προσφορά.

4. Επειδή, η προσφυγή έχει ασκηθεί με χρήση του τυποποιημένου εντύπου που παρατίθεται στο Παράρτημα Ι, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 8 του ΠΔ 39/2017 και της παρ. 2 του άρθρου 362 του Ν. 4412/2016.

5. Επειδή, έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο, σύμφωνα με το άρθρο 5 του ΠΔ 39/2017 και το άρθρο 363 του Ν. 4412/2016 (κωδικός επαβαόλου*****), ποσού επτακοσίων είκοσι έξι ευρώ (726,00 €), όπως εξοφλήθηκε και έχει δεσμευτεί, δυνάμει του αντίστοιχου αποδεικτικού αυτόματης δέσμευσης του παραβόλου της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων (Γ.Γ.Π.Σ.).

6. Επειδή, ο επίμαχος διαγωνισμός, εμπίπτει ενόψει του αντικειμένου του και της προϋπολογισθείσας δαπάνης στο πεδίο εφαρμογής του Ν. 4412/2016.

7. Επειδή, η Α.Ε.Π.Π. είναι καθ' ύλην αρμόδια βάσει του συνολικού ποσού της διακήρυξης του διαγωνισμού, σύμφωνα με το άρθρο 1 περ. α) του ΠΔ 39/2017 και του άρθρου 345 παρ. 1 του Ν. 4412/2016.

Αριθμός Απόφασης: 1374/2020

8. Επειδή, η Α.Ε.Π.Π. είναι και κατά χρόνο αρμόδια, όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 5 περ. β), 38 παρ. 7, 61 παρ. 1, 66 παρ. 1, 120, 379 παρ. 7 του Ν. 4412/2016.

9. Επειδή, η προσφυγή έχει κατατεθεί εμπρόθεσμα σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 4 παρ. 1 περ. α) του ΠΔ 39/2017 και το άρθρο 361 παρ. 1 περ. α) του Ν. 4412/2016.

10. Επειδή, στις 10.09.2020, η Αναθέτουσα Αρχή προέβη στην κοινοποίηση της υπό εξέταση προσφυγής σε κάθε ενδιαφερόμενο τρίτο, μέσω της «επικοινωνίας» του Διαγωνισμού στον διαδικτυακό τόπο του Ε.Σ.Η.ΔΗ.Σ.

11. Επειδή, παραδεκτά και εμπροθέσμως, σύμφωνα με το άρθρο 362 παρ. 3 του Ν. 4412/2016 και του άρθρου 7 του ΠΔ 39/2017, κατατέθηκε στις 21.09.2020 στον διαδικτυακό τόπο του Ε.Σ.Η.Δ.Η.Σ., η από 21 Σεπτεμβρίου 2020 παρέμβαση της Ομόρρυθμης Εταιρείας με την επωνυμία ****, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η δε παρεμβαίνουσα, έχει προφανές έννομο συμφέρον από την απόρριψη της ως άνω προδικαστικής προσφυγής, αφού προδήλως ευνοείται από τη διατήρηση της διαμορφωθείσας κατάστασης, δεδομένου ότι η προσφορά της έχει ήδη γίνει αποδεκτή και σε περίπτωση που επιτύχει τη διατήρηση της διαμορφωθείσας κατάστασης, με την παραμονή της στον διαγωνισμό, δύναται με την άσκηση προσφυγής, την οποία έχει ήδη ασκήσει με ΓΑΚ ΑΕΠΠ 1254/08.09.2020 με αίτημα την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης της αναθέτουσας αρχής, δυνάμει της οποίας έγινε αποδεκτή η προσφορά της νυν προσφεύγουσας και η προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «*****.» και ανακηρύχθηκε αυτή ως προσωρινός μειοδότης του διαγωνισμού, να ανακηρυχθεί η ίδια η παρεμβαίνουσα ως προσωρινός μειοδότης του διαγωνισμού. Επομένως, η ασκηθείσα, κατά τα ανωτέρω παρέμβαση, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξετασθεί περαιτέρω κατ' ουσία.

12. Επειδή, η εταιρεία με την επωνυμία «*****», η οποία ανακηρύχθηκε προσωρινός μειοδότης του διαγωνισμού, κατέθεσε μέσω της «επικοινωνίας»

Αριθμός Απόφασης: 1374/2020

του διαγωνισμού στο Ε.Σ.Η.ΔΗ.Σ. στις 15.09.2020, έγγραφη απάντηση στην προσφυγή με συνημμένα έγγραφα, χωρίς όμως το εν λόγω έγγραφο να μπορεί να εκληφθεί ως «Παρέμβαση», καθώς απουσιάζουν πλήρως τα τυπολογικά στοιχεία της παρέμβασης κατά την έννοια του άρθρου 362 παρ. 3 του Ν. 4412/2016 και του άρθρου 7 του ΠΔ 39/2017, ενώ δεν περιλαμβάνεται και σχετικό αίτημα. Ως εκ περισσού δεν τονίζεται ότι το εν λόγω έγγραφο, σε κάθε περίπτωση, κατατέθηκε εκπρόθεσμα και ως εκ τούτου, δεν εξετάζεται περαιτέρω στην ουσία του, ως απαραδέκτως ασκηθέν. Τα ανωτέρω ισχύουν και για το από 08.10.2020 Υπόμνημα της ίδιας ως άνω εταιρείας, το οποίο κατατέθηκε μέσω της «επικοινωνίας» του διαγωνισμού στο Ε.Σ.Η.ΔΗ.Σ. αυθημερόν, το οποίο καίτοι περιλαμβάνει σαφές αίτημα και θα μπορούσε κατ' ορθή ερμηνεία του, να εκληφθεί και να εξεταστεί από το οικείο Κλιμάκιο ως παρέμβαση, επίσης έχει κατατεθεί εκπρόθεσμα, ενώ και βάσει του άρθρου 365 παρ. 1, υπομνήματα προς αντίκρουση των απόψεων και της συμπληρωματικής αιτιολογίας της ανθέτουσας αρχής κατατίθενται το αργότερο έως και πέντε (5) ημέρες πριν από τη συζήτηση της προσφυγής εκ μέρους του προσφεύγοντος και μόνο. Ενόψει των ανωτέρω εκτεθέντων, αμφότερα τα εν λόγω έγγραφα δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη και απορρίπτονται ως απαράδεκτα.

13.Επειδή, η Αναθέτουσα Αρχή, προσκλήθηκε, από τον Πρόεδρο του 7ου Κλιμακίου, δυνάμει της υπ' αριθμ. 1447/07.09.2020 Πράξης του «Περί Ορισμού Ημερομηνίας Εξέτασης Προδικαστικής Προσφυγής και Εισηγητή – Κλήση περί Απόψεων επί Αιτήματος Προσωρινών Μέτρων», η οποία της κοινοποιήθηκε στις 07.09.2020 και υπέβαλε στις 16.09.2020, ήτοι εντός της οριζόμενης προθεσμίας στο οικείο Κλιμάκιο, τις προβλεπόμενες από το άρθρο 365 παρ. 1 του Ν. 4412/2016 και του άρθρου 9 παρ. 1 του ΠΔ 39/2017, απόψεις της, σχετικά με την υπό κρίση προσφυγή.

14.Επειδή, στην κρινόμενη προσφυγή, η προσφεύγουσα εταιρεία, η οποία δραστηριοποιείται στο αντικείμενο της υπό ανάθεση σύμβασης και υπέβαλε παραδεκτά προσφορά στον εν λόγω διαγωνισμό, η οποία κρίθηκε κατ' αρχήν αποδεκτή και κατετάγη δεύτερη στον Πίνακα Κατάταξης, με συνολικό ποσό

Αριθμός Απόφασης: 1374/2020

προσφοράς εκατόν πενήντα τρεις χιλιάδες εκατόν εβδομήντα τέσσερα ευρώ και εβδομήντα δύο λεπτά (153.174,72 €), έναντι του ποσού των εκατόν σαράντα πέντε χιλιάδων εκατόν τριάντα ευρώ και σαράντα τεσσάρων λεπτών (145.130,44 €) της εταιρείας με την επωνυμία «*****», η οποία αναδείχθηκε προσωρινός μειοδότης τους διαγωνισμού, προσδιορίζει επακριβώς και με πλήρη σαφήνεια τους λόγους εκείνους που δικαιολογούν την επίκληση βλάβης και συνεπακόλουθα θεμελιώνει κατ' αρχήν βάσιμα το πως στοιχειοθετείται εκ μέρους της η ύπαρξη άμεσου, προσωπικού και ενεστώτος εννόμου συμφέροντος για την προσβολή της υπ' αριθμ.*****, Θέμα 20^ο, δυνάμει της οποίας αποφασίστηκε ομόφωνα η έγκριση του από Πρακτικού Ι της Επιτροπής Διενέργειας του Διαγωνισμού, κατά το μέρος που έκανε αποδεκτές την προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία *****.» και την προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «*****» και ανακήρυξε αυτήν ως προσωρινό μειοδότη του διαγωνισμού. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα εταιρεία θεμελιώνει το έννομο συμφέρον της στην εσφαλμένη αποδοχή της προσφοράς έτερων προσφερόντων και εν προκειμένω στη ζημία που υφίσταται από τυχόν παράνομη συμμετοχή τρίτων στον διαγωνισμό και δη της εταιρείας με την επωνυμία «*****», όπως αυτή αναδείχθηκε προσωρινός μειοδότης του διαγωνισμού και στο επιδιωκόμενο όφελος από την απόρριψη της προσφοράς της (βλ. ΕΑ ΣτΕ 1216/2006, πρβλ ΕΑ ΣτΕ 512/2002, 517/2001), επιδιώκοντας ευλόγως η προσφεύγουσα να της ανατεθεί η συγκεκριμένη σύμβαση, στρεφόμενη κατά του συνόλου των έτερων προσφερόντων, οι οποίοι προηγούνται σε σειρά μειοδοσίας. Το έννομο δε συμφέρον της προσφεύγουσας διατηρείται ακέραιο και κατά το μέρος που στρέφεται κατά της προσφοράς της παρεμβαίνουσας, καίτοι η τελευταία κατετάγη τρίτη στον Πίνακα Κατάταξης, ήτοι σε θέση χαμηλότερη από εκείνη που έλαβε η προσφεύγουσα, δεδομένου ότι η παρεμβαίνουσα έχει ήδη ασκήσει την από 07.09.2020 με ΓΑΚ ΑΕΠΠ 1254/08.09.2020 προσφυγή της, με αίτημα την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης της αναθέτουσας αρχής, δυνάμει της οποίας έγινε αποδεκτή η προσφορά της νυν προσφεύγουσας και η προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «*****.» και ανακηρύχθηκε αυτή ως προσωρινός μειοδότης του

διαγωνισμού και έτσι, σε περίπτωση ευδοκίμησής της θα ανακηρυχθεί η ίδια η παρεμβαίνουσα ως προσωρινός μειοδότης του διαγωνισμού (Απόφαση της 5^{ης} Σεπτεμβρίου 2019, Lombardi Srl, υπόθεση C-333/18, EU:C:2019:675, σκέψη 20-24).

Νομίμως και παραδεκτά φέρεται προς εξέταση ενώπιον του 7^{ου} Κλιμακίου της Α.Ε.Π.Π.

15. Επειδή, εφαρμοστέα στον επίμαχο διαγωνισμό είναι ιδίως, το άρθρο 18 «Αρχές εφαρμοζόμενες στις διαδικασίες σύναψης δημοσίων συμβάσεων» (άρθρο 18 της Οδηγίας 2014/24/ΕΕ), το άρθρο 53 «Περιεχόμενο εγγράφων της σύμβασης», το άρθρο 75 «Κριτήρια επιλογής» (άρθρο 58 της Οδηγίας 2014/24/ΕΕ), το άρθρο 78 «Στήριξη στις ικανότητες άλλων φορέων» (άρθρο 63 της Οδηγίας 2014/24/ΕΕ), το άρθρο 91 «Λόγοι απόρριψης προσφορών» του Ν. 4412/2016.

16. Επειδή, περαιτέρω, στο Κεφάλαιο 2 της Διακήρυξης με τίτλο «ΓΕΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ», άρθρο 2.2 με τίτλο «Δικαίωμα Συμμετοχής – Κριτήρια Ποιοτικής Επιλογής», παρ. 2.2.6 με τίτλο «Τεχνική και επαγγελματική ικανότητα» (σελ. 18), ορίζεται ότι: «Όσον αφορά στην τεχνική και επαγγελματική ικανότητα για την παρούσα διαδικασία σύναψης σύμβασης, οι οικονομικοί φορείς απαιτείται να διαθέτουν ικανοποιητική τεχνογνωσία, επαγγελματική ικανότητα και εμπειρία σε έργα αντίστοιχου μεγέθους και πολυπλοκότητας με το υπό ανάθεση έργο ήτοι:

α) κατά τη διάρκεια της τελευταίας τριετίας , να έχουν εκτελέσει επιτυχώς τουλάχιστον ένα (1) ανάλογο έργα (σε φυσικό και οικονομικό αντικείμενο) αντίστοιχης έκτασης πολυπλοκότητας, εμπειρίας, δηλαδή την καλή εκτέλεση έργου καθαριότητας χώρων **συνολικής έκτασης καθαρισμού τετραγωνικών μέτρων τουλάχιστον των απαιτούμενων με την παρούσα και με σύμβαση διάρκειας τουλάχιστον έξι (6) μηνών.**

β) να διαθέτουν, ως οικονομικός φορέας, ελάχιστο αριθμό εργαζομένων καθαριότητας το διπλάσιο των ατόμων που απαιτούνται για την εκτέλεση της

Αριθμός Απόφασης: 1374/2020

υπό ανάθεσης σύμβασης καθαριότητας (για την ομάδα στην οποία συμμετέχουν), κατά την ημερομηνία κατάθεσης της προσφοράς, το οποίο προκύπτει από καταστάσεις προσωπικού της εταιρείας νομίμως και αρμοδίως επικυρωμένες.

γ) να διαθέτουν τουλάχιστον τρία (3) έτη προϋπηρεσία στον καθαρισμό συναφών κτιρίων. Για τον λόγο αυτό θα καταθέσουν κατάλογο στον οποίο θα αναφέρονται αναλυτικά οι κυριότερες υπηρεσίες καθαριότητας που έχουν εκτελέσει, που φανερώνουν τον χρόνο, την αξία, τον χρόνο παροχής τους. Ως αποδεικτικά υποβάλλονται αντίστοιχες βεβαιώσεις των φορέων.

δ) Το απασχολούμενο προσωπικό στην εκτέλεση του έργου της καθαριότητας θα είναι άνω των 25 ετών.

ε) να διαθέτουν τον απαιτούμενο εξοπλισμό (μηχανήματα, εγκαταστάσεις, τεχνικά μέσα)» και στην παρ. 2.2.8 με τίτλο «Στήριξη στην ικανότητα τρίτων» (σελ. 18), ορίζεται ότι: «Οι οικονομικοί φορείς μπορούν, όσον αφορά τα κριτήρια της οικονομικής και χρηματοοικονομικής επάρκειας (της παραγράφου 2.2.5) και τα σχετικά με την τεχνική και επαγγελματική ικανότητα (της παραγράφου 2.2.6), να στηρίζονται στις ικανότητες άλλων φορέων, ασχέτως της νομικής φύσης των δεσμών τους με αυτούς. Στην περίπτωση αυτή, αποδεικνύουν ότι θα έχουν στη διάθεσή τους τους αναγκαίους πόρους, με την προσκόμιση της σχετικής δέσμευσης των φορέων στην ικανότητα των οποίων στηρίζονται.

Ειδικά, όσον αφορά στα κριτήρια επαγγελματικής ικανότητας που σχετίζονται με τους τίτλους σπουδών και τα επαγγελματικά προσόντα που ορίζονται στην περίπτωση στ' του Μέρους ΙΙ του Παραρτήματος ΧΙΙ του Προσαρτήματος Α' του ν. 4412/2016 ή με την σχετική επαγγελματική εμπειρία, οι οικονομικοί φορείς, μπορούν να στηρίζονται στις ικανότητες άλλων φορέων, μόνο, εάν οι τελευταίοι θα εκτελέσουν τις εργασίες ή τις υπηρεσίες για τις οποίες απαιτούνται οι συγκεκριμένες ικανότητες.

Όταν οι οικονομικοί φορείς στηρίζονται στις ικανότητες άλλων φορέων όσον αφορά τα κριτήρια που σχετίζονται με την απαιτούμενη με τη διακήρυξη οικονομική και χρηματοοικονομική επάρκεια, οι εν λόγω οικονομικοί φορείς και

αυτοί στους οποίους στηρίζονται είναι από κοινού υπεύθυνοι για την εκτέλεση της σύμβασης.

Υπό τους ίδιους όρους οι ενώσεις οικονομικών φορέων μπορούν να στηρίζονται στις ικανότητες των συμμετεχόντων στην ένωση ή άλλων φορέων.».

17.Επειδή, κατά τα παγίως γενόμενα δεκτά από τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας και του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η Διακήρυξη του Διαγωνισμού αποτελεί το κανονιστικό πλαίσιο του Διαγωνισμού (ΕΑ ΣτΕ 352/2016) και ως κανονιστική πράξη, δεσμεύει με τους όρους της, τόσο τους τρίτους προς τους οποίους απευθύνεται, όσο και το ίδιο το νομικό πρόσωπο που προκηρύσσει τον σχετικό Διαγωνισμό, το οποίο υποχρεούται εφεξής και μέχρι τέλους της διαδικασίας του Διαγωνισμού να εφαρμόζει τα όσα ορίζονται σε αυτή (βλ. ενδεικτικά Πράξεις VI Τμήματος ΕλΣυν 181/2006, 31/2003, 105/2003, 294/2010, 224, 78/2007, 19/2005 κ.ά.). Ταυτόχρονα, επιβάλλεται να προσδιορίζονται επακριβώς σε αυτήν τα προς συμμετοχή στον Διαγωνισμό απαιτούμενα προσόντα και τα υποβλητέα, κατά την κατάθεση της Προσφοράς δικαιολογητικά και λοιπά στοιχεία. Ενόψει τούτων, αλλά και των αρχών της ισότητας, της τυπικότητας, της διαφάνειας και της δημοσιότητας των ελάχιστων όρων συμμετοχής που διέπουν την διαδικασία συνάψεως των δημοσίων συμβάσεων κατά το πνεύμα τόσο της κοινοτικής όσο και της εθνικής νομοθεσίας, ο διαγωνιζόμενος οφείλει να υποβάλει τα αξιούμενα από τη Διακήρυξη ή από τυχόν άλλη διάταξη, στην οποία αυτή ρητώς παραπέμπει, δικαιολογητικά και στοιχεία (πρβλ. ΣτΕ 5022/2012) προκειμένου να συμμετάσχει νομίμως στο Διαγωνισμό και κατά συνέπεια, ανεξαρτήτως παντός άλλου, δεν συντρέχει λόγος αποκλεισμού για δικαιολογητικά μη απαιτούμενα από τη Διακήρυξη (ΣτΕ 18/2011, ΣτΕ 19/2011, ΣτΕ 3703/2010, ΣτΕ 1616/2008, ΕΑ ΣτΕ 254/2008 κλπ).

18.Επειδή, σύμφωνα με την αρχή της τυπικότητας που διέπει όλους τους δημόσιους Διαγωνισμούς, η παράβαση ουσιωδών διατάξεων της Διακήρυξης οδηγεί σε ακυρότητα των αποφάσεων της αναθέτουσας αρχής, με τις οποίες εγκρίνονται οι επιμέρους φάσεις της διαδικασίας, καθώς και το αποτέλεσμα του

Διαγωνισμού (Ολομ. ΣτΕ 2137/1993). Αντιστοίχως, η παράβαση τέτοιων διατάξεων της Διακήρυξης από τους διαγωνιζόμενους καθιστά απαράδεκτες τις υποβληθείσες προσφορές τους (ΕλΣυν 1949/2009 Τμήμα VI, ΕλΣυν Πράξη 115/2008 Τμήμα VI, ΕλΣυν Πράξη 10/2008 Τμήμα VI, ΕλΣυν Πράξη 22/2005 Τμήμα VI). Ομοίως, η υποχρέωση διαφάνειας έχει μεταξύ άλλων ως σκοπό να αποκλείσει τον κίνδυνο αυθαιρεσίας εκ μέρους της αναθέτουσας αρχής (βλ. C-278/14, SC Enterprise Focused Solutions SRL, σκ. 25 και C-599/10, SAG ELV Slovenko κλπ, σκέψη 25 και περαιτέρω παραπομπές σε νομολογία) και ο σκοπός αυτός δεν θα επιτυγχανόταν αν η αναθέτουσα αρχή μπορούσε να μην εφαρμόσει τους όρους στους οποίους η ίδια υποβλήθηκε (βλ. C-278/14, SC Enterprise Focused Solutions SRL, σκ. 27). Περαιτέρω, η ρητή παραπομπή της Διακήρυξης σε συγκεκριμένες νομοθετικές και κανονιστικές διατάξεις τις καθιστά τμήμα του νομικού πλαισίου που διέπει τη διαγωνιστική διαδικασία, το οποίο δεσμεύει, κατά τα ανωτέρω, τόσο τη Διοίκηση όσο και τους υποψηφίους Αναδόχους που συμμετέχουν σε αυτήν (ΕλΣυν 1434/2017). Υπό την έννοια αυτή, σκοπός της ενιαίας εφαρμογής των όρων της Διακήρυξης και της τήρησης των αρχών της ίσης μεταχείρισης και της διαφάνειας, είναι η διαμόρφωση ενός ασφαλούς δικαιοϋλικού πλαισίου, εντός του οποίου θα διεξαχθεί ο Διαγωνισμός και η αποφυγή αδικαιολόγητων αιφνιδιασμών των εν δυνάμει υποψηφίων, οι οποίοι σε κάθε στάδιο της διαγωνιστικής διαδικασίας θα εκκινούν από μία κοινή αφετηρία, θα γνωρίζουν εκ των προτέρων ασφαλώς και με ακρίβεια τις προβλεπόμενες διαδικασίες και θα έχουν ίσες ευκαιρίες συμμετοχής, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας. Άλλωστε, η αρχή της δεσμευτικότητας της Διακήρυξης κατοχυρώνεται και στο κοινοτικό (ενωσιακό πλέον) δίκαιο, αφού κάθε απόκλιση από τους όρους αυτής αποτελεί παραβίαση της αρχής της ισότητας των διαγωνιζομένων (βλ. Πράξη VI Τμήματος ΕλΣυν 70/2006). Κατά συνέπεια, τυχόν παράβαση ουσιώδους όρου της Διακήρυξης, είτε κατά τη διάρκεια του Διαγωνισμού, είτε κατά τη συνομολόγηση της σύμβασης που καταρτίζεται μετά τη διενέργεια του Διαγωνισμού, είτε κατά το στάδιο της εκτέλεσης αυτής, καθιστά μη νόμιμη τη σχετική διαδικασία και επάγεται ακυρότητα (βλ. IV Τμήμα ΕλΣυν 70/2003, 105/2002, 78/2001, 4/2001, 85/2000

και VI Τμήμα ΕλΣυν 78/2007). Ως εκ τούτου, προσφορές που δεν πληρούν τις ανωτέρω απαιτήσεις, καθίστανται απορριπτέες, ακόμη και στις περιπτώσεις που η Διακήρυξη δεν αναφέρει ρητά (κατά μείζονα δε λόγο, όταν ορίζει) ότι οι εν λόγω απαιτήσεις τάσσονται επί ποινή αποκλεισμού (ΕΑ ΣτΕ 79/2009, πρβλ. ΕΑ ΣτΕ 26/2007 κ.ά., βλ. και Γνμδ ΝΣΚ 70/2002 που ορίζει ότι σε περίπτωση που η ίδια η Διακήρυξη χρησιμοποιεί όρους, όπως *«με ποινή αποκλεισμού...»*, *«με ποινή απαραδέκτου οι συμμετέχοντες πρέπει...»* ή άλλους παρόμοιους, είναι προφανές ότι οι όροι αυτοί θεωρούνται ουσιώδεις και συνεπώς οποιαδήποτε απόκλιση της προσφοράς από αυτούς οδηγεί σε απόρριψη της. Το ίδιο αφορά προφανώς και τη διαπίστωση της συνδρομής των τεχνικών προδιαγραφών, αλλά και των δικαιολογητικών συμμετοχής, τα οποία προβλέπονται ως όροι επί ποινή αποκλεισμού από τη Διακήρυξη.

19. Επειδή, γίνεται συνεπώς δεκτό ότι οι τεχνικές προδιαγραφές που τίθενται από τη Διακήρυξη, όπως εξάλλου και τα οικεία δικαιολογητικά, πρέπει να συντρέχουν κατά τον χρόνο υποβολής των προσφορών και η διάγνωση της κατά τον χρόνο εκείνο ελλείψεως τους συνεπάγεται δέσμια αρμοδιότητα της Επιτροπής του Διαγωνισμού να αποκλείσει την παρουσιάζουσα έλλειψη προσφορά (ΣτΕ 743/2000), ενώ δεν είναι δυνατό εκ των υστέρων να προσκομιστούν νέα κρίσιμα κατά τη Διακήρυξη στοιχεία (ΣτΕ 436/2002), όπως και δεν είναι δυνατή η λήψη υπόψη κατά τη διαδικασία ανάθεσης προσόντος που ενώ όχι μόνο δεν αποδείχθηκε αλλά και ουσιαστικά έλειπε, κατά τον χρόνο υποβολής της προσφοράς, τυχόν απεκτήθη μεταγενεστέρως, καθώς έτσι θα παραβιαζόταν η αρχή της τυπικότητας του διαγωνισμού και ασφάλειας αυτού, εκθέτοντας την κατακυρωτική κρίση σε τυχαία, μελλοντικά και αβέβαια γεγονότα. Τα παραπάνω προκύπτουν και εκ της αρχής της ισότιμης μεταχείρισης των διαγωνιζομένων και της διαφάνειας της διαδικασίας, που επιβάλλει την εφαρμογή των κριτηρίων ανάθεσης και την κρίση επί των προδιαγραφών και των προσκομιζομένων δικαιολογητικών ενός εκάστου υποψηφίου οικονομικού φορέα, κατά τρόπο ενιαίο για όλους τους προσφέροντες τόσο κατά το στάδιο της υποβολής, όσο και κατά το στάδιο της

αξιολόγησης των προσφορών των υποψηφίων (ΔΕΕ, απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2001, C-19/00 Siac Construction Ltd, Συλλογή 2001, σ. I-7725, σκέψεις 34 και 44 και απόφαση της 25ης Απριλίου 1996, C-87/94, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1996, σ. I-2043, σκέψη 54), δεδομένου ότι οι προσφορές των τελευταίων θα αξιολογηθούν στα επόμενα στάδια της διαγωνιστικής διαδικασίας, επί τη βάση των όσων δήλωσαν, προσκόμισαν και εν τέλει ίσχυαν, όπως αυτά αποκρυσταλλώθηκαν κατά τον ως άνω κρίσιμο χρόνο της υποβολής των προσφορών.

20. Επειδή, η προσφεύγουσα εταιρεία με τον πρώτο λόγο προσφυγής, όπως διεξοδικά αναλύεται σε επιμέρους ισχυρισμούς, στις σελ. 5-6 της κρινόμενης προσφυγής, υπό «ΛΟΓΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ», «Α. Λόγοι για την απόρριψη της προσφοράς της εταιρείας *****», «ΠΡΩΤΟΝ: Εσφαλμένος υπολογισμός του ωρομισθίου των εργαζομένων της σε ύψος κατώτερο του νομίμου», υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι μη νόμιμη και άρα ακυρωτέα, δθέντος ότι η οικονομική προσφορά της εταιρείας «*****.» έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη, διότι υπολόγισε χαμηλότερο του ελάχιστου νομίμου ωρομισθίου για τον υπολογισμό του εργοδοτικού κόστους του συνόλου των εργαζομένων της. Συγκεκριμένα, προβάλλει η προσφεύγουσα εταιρεία ότι: «[...]. Όσον αφορά τον υπολογισμό του ωρομισθίου, οι καθαρίστριες/ές εντάσσονται στην κατηγορία των εργατοτεχνιτών, και συνεπώς **το νόμιμο κατώτατο ωρομισθίο τους ανέρχεται στο ποσό 4,356 ευρώ, στρογγυλοποιούμενο σε 4,36 ευρώ (ΑΕΠΠ 478/2020, σκ.35)**. Το ελάχιστο νόμιμο ωρομισθίο υπολογίζεται στο ποσό των 4,36 ευρώ ως εξής:

«Με την απόφαση με αριθ. ***** **καθορίστηκε το νόμιμο κατώτατο ημερομισθίο εργατοτεχνίτη στο ποσόν των 29,04 ευρώ, χωρίς ηλικιακή διάκριση, με ισχύ από 1-2-2019. Περαιτέρω, σύμφωνα με έγγραφο της ***** με τον τίτλο «Οδηγίες για την εφαρμογή του κατώτατου μισθού και του κατώτατου ημερομισθίου*****»** : « ... Ο ως άνω νόμιμος κατώτατος μισθός και το ως άνω νόμιμο κατώτατο ημερομισθίο ισχύουν από 1 Φεβρουαρίου 2019 για τους υπαλλήλους και τους εργατοτεχνίτες όλης της χώρας, χωρίς ηλικιακή

διάκριση....2. Από την έναρξη ισχύος του νέου νόμιμου κατώτατου μισθού και του νέου νόμιμου κατώτατου ημερομισθίου, οποιαδήποτε αναφορά της κείμενης νομοθεσίας στον κατώτατο μισθό και στο κατώτατο ημερομίσθιο, κατά το μέρος που αφορά/εισάγει ηλικιακή διάκριση, θεωρείται κατηργημένη....4. Ατομικές συμβάσεις εργασίας και συλλογικές συμβάσεις εργασίας κάθε είδους δεν επιτρέπεται να ορίζουν μηνιαίες τακτικές αποδοχές ή ημερομίσθιο πλήρους απασχόλησης κατώτερο από τον κατά τα ανωτέρω νόμιμο κατώτατο μισθό και νόμιμο κατώτατο ημερομίσθιο.Οποιοσδήποτε όρος ατομικής ή συλλογικής συμφωνίας υπολείπεται αυτών είναι αυτοδικαίως άκυρος και στους παραβάτες εργοδότες επιβάλλονται οι κυρώσεις των άρθρων 24 και 28 του ν. 3996/2011 (Α' 170), όπως ισχύει....».

Εφόσον, λοιπόν, το νόμιμο κατώτατο ημερομίσθιο εργατοτεχνίτη άνω των 25 ετών ορίσθηκε σε ευρώ 29,04, σύμφωνα με την υποπαρ. ΙΑ.11, άρθρ. πρώτου του ν.4093/2012, σε συνδ. με την*****, το ωρομίσθιο των εργατοτεχνιτών οι οποίοι αμείβονται με ημερομίσθιο, σύμφωνα με το άρθ. 5 παρ. 1 της ΕΓΣΕΕ 1975 που κυρώθηκε με τον ν. 133/1975, εξευρίσκεται διαιρώντας το ποσόν 6 ημερομισθίων δια του αριθμού 40.

Και εν προκειμένω ως εξής: 29,04 ευρώ, ΕΠΙ 6 ΔΙΑ 40 = 4,356 ευρώ στρογγυλοποιούμενο σε 4,36 ευρώ.

Εφόσον, λοιπόν, το κατώτατο νόμιμο ωρομίσθιο των καθαριστών ανέρχεται σε 4,356 ευρώ, ή κατόπιν στρογγυλοποίησης σε 2 δεκαδικά ψηφία σε 4,36 ευρώ, ο υπολογισμός του εργατικού κόστους με βάση ωρομίσθιο μικρότερο του 4,36 (ή έστω του 4,356) είναι παράνομος, διότι παραβιάζει τις διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας και θέτει σε κίνδυνο την εκτέλεση της σύμβασης.

(β) Στην προκειμένη περίπτωση, η εταιρία *** δήλωσε ρητώς στην οικονομική προσφορά της ότι υπολόγισε το εργατικό κόστος επί τη βάση ωρομισθίου κατώτερου του νομίμου, και συγκεκριμένα 4,35 ευρώ.** Άλλωστε, εφόσον η ως άνω εταιρία επιθυμούσε να προβεί σε στρογγυλοποίηση του ωρομισθίου σε 2 δεκαδικά ψηφία, ως είθισται, με βάση τους κανόνες στρογγυλοποίησης θα έπρεπε να διαμορφώσει αυτό στο ύψος των 4,36 ευρώ και όχι 4,35 ευρώ, όπως ακριβώς έκανε η εταιρία μας, σε συμμόρφωση και με

όσα έχει ήδη κρίνει η ΑΕΠΠ(ΑΕΠΠ 478/2020, σκ.35). Άλλωστε, εφόσον το στρογγυλοποιούμενο ποσό συνιστά ενδιάμεσο μέγεθος για να εξαχθεί το συνολικό εργοδοτικό κόστος, όπως κατωτέρω θα αναλυθεί, εφόσον η στρογγυλοποίηση γίνει προς τα κάτω, το υπολογισθέν εργοδοτικό κόστος θα καταλήξει να είναι κατώτερο του ελάχιστου νόμιμου εργοδοτικού κόστους. [...].» Επί του ανωτέρω πρώτου ισχυρισμού, όπως περιλαμβάνεται στον πρώτο λόγο προσφυγής, η αναθέτουσα αρχή, με τις από 11.09.2020 Απόψεις της, υποστηρίζει ότι: *«[...] Αποψη της υπηρεσίας είναι ότι η στρογγυλοποίηση προς τα πάνω ή προς τα κάτω στο δεύτερο δεκαδικό ψηφίο, αποτελεί έναν καθαρά μαθηματικό υπολογισμό και όχι ουσιαστικό στοιχείο υπολογισμού εύλογου κόστους. [...].»*

21.Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω εκτεθέντων, λεκτέα τυγχάνουν τα ακόλουθα. Όπως πράγματι προκύπτει από την ενδελεχή επισκόπηση του φακέλου της υπόθεσης, η προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «*****» έχει υπολογιστεί με βάση το νόμιμο κατώτατο ωρομίσθιο, ανερχόμενο στο ποσό των τεσσάρων ευρώ και τριάντα πέντε λεπτών (4,35 €), αντί του ορθού ποσού των τεσσάρων ευρώ και τριάντα έξι λεπτών (4,36 €), κατά παράβαση των κανόνων για τη στρογγυλοποίηση. Ο ανωτέρω ισχυρισμός της προσφεύγουσας, δεν αντικρούεται επαρκώς από την αναθέτουσα αρχή, ενώ οι ισχυρισμοί της εταιρείας «*****» δεν δύναται να ληφθούν υπόψη, σύμφωνα με όσα εκτίθενται αναλυτικά ανωτέρω στη σκέψη 12 της παρούσας. Ειδικότερα, σε πλήρη αντίθεση με όσα αβάσιμα ισχυρίζεται η αναθέτουσα αρχή, στις απόψεις της και έχει κριθεί από την Α.Ε.Π.Π. (πρβλ. ΑΕΠΠ 437/2019), ο Ν. 2842/2000 (ΦΕΚ Α΄ 207/27.09.2000) «Λήψη συμπληρωματικών μέτρων για την εφαρμογή των Κανονισμών (ΕΚ) 1103/97/974/98 και 2866/98 του Συμβουλίου, όπως ισχύουν σχετικά με την εισαγωγή του ευρώ», αφενός στο άρθρο 1 προέβλεψε την αντικατάσταση της δραχμής από το ευρώ, αφετέρου, στο άρθρο 2 αυτού, με τίτλο «Μετατροπές και στρογγυλοποιήσεις», ορίζονται τα εξής: «1. Κάθε χρηματικό ποσό εκφρασμένο σε δραχμές που πρόκειται να καταβληθεί ή να καταλογισθεί σε ευρώ μετατρέπεται και στρογγυλοποιείται σύμφωνα με τις

διατάξεις των άρθρων 4 και 5 του Κανονισμού (ΕΚ) 1103/97 του Συμβουλίου. 2. Κάθε χρηματικό ποσό εκφρασμένο σε ευρώ που πρόκειται να καταβληθεί ή να καταλογισθεί σε δραχμές μετατρέπεται σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 1 έως και 3 του άρθρου 4 του Κανονισμού (ΕΚ) 1103/97 του Συμβουλίου και στρογγυλοποιείται στην πλησιέστερη δραχμή και ειδικότερα προς το άνω αν ο αριθμός μετά την υποδιαστολή είναι ανώτερος ή ίσος με πενήντα λεπτά της δραχμής και προς το κάτω αν είναι κατώτερος από πενήντα λεπτά. Χρηματικά ποσά σε ενδιάμεσους υπολογισμούς, τα οποία δεν πρόκειται να καταβληθούν ή να καταλογισθούν και εκφράζονται σε ευρώ και δραχμές, κατά τις ενδιάμεσες μετατροπές, στρογγυλοποιούνται τουλάχιστον στο δεύτερο δεκαδικό ψηφίο, χωρίς να αποκλείεται συμβατικά μεγαλύτερος βαθμός ακριβείας. Η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται σε μετατροπές νομισματικών ποσών από μια εθνική νομισματική μονάδα σε άλλη. 4. Οι ενδιάμεσοι υπολογισμοί καλύπτουν όλα τα στάδια κατά το οποίο το μετατρεπόμενο χρηματικό ποσό δεν συνιστά αφ' εαυτού χρηματική οφειλή, αλλά αποτελεί στοιχείο σε μια αλληλουχία πράξεων η οποία δύναται να οδηγήσει στη δημιουργία χρηματικής οφειλής. 5. Διαφορές από στρογγυλοποιήσεις χρηματικών ποσών σε ευρώ ή δραχμές που πρόκειται να καταβληθούν ή να καταλογισθούν, εφόσον προκύπτουν από την ορθή εφαρμογή των διατάξεων του Κανονισμού (ΕΚ) 1103/1997 του Συμβουλίου και των διατάξεων του παρόντος, δεν επηρεάζουν τον απαλλακτικό χαρακτήρα των σχετικών πληρωμών ή την ακρίβεια των σχετικών εγγραφών και δεν αναζητούνται. 6. Με αποφάσεις του*****, είναι δυνατόν να επιβάλλεται μεγαλύτερος βαθμός ακριβείας σε στρογγυλοποιήσεις κατά τις μετατροπές των ως άνω χρηματικών ποσών σε ενδιάμεσους υπολογισμούς και γενικότερα να ρυθμίζονται θέματα μετατροπών από δραχμές σε ευρώ και αντίστροφο, καθώς και στρογγυλοποιήσεων.». Ομοίως, στην εκδοθείσα βάσει της ως άνω εξουσιοδοτικής διατάξεως της παρ. 6 του άρθρου 2 του ανωτέρω νόμου υπ' αριθμ. ***** «Εφαρμογή του άρθρου 2 του Ν. 2842/2000 "Λήψη συμπληρωματικών μέτρων για την εφαρμογή των Κανονισμών (ΕΚ) 1103/97, 974/98 και 2866/98 του Συμβουλίου, όπως ισχύουν σχετικά με την εισαγωγή του ευρώ".», στο άρθρο 1 με τίτλο «Αριθμός δεκαδικών ψηφίων», ορίζονται τα

εξής : «1) Επιτρέπεται η αναγραφή της ανά μονάδα τιμής σε ευρώ με περισσότερα των δύο δεκαδικών ψηφίων, εφόσον χρησιμοποιείται σε ενδιάμεσους υπολογισμούς, σύμφωνα με το άρθρο 2 του ν. 2842/2000, σε όλα τα φορολογικά στοιχεία (τιμολόγια, αποδείξεις κλπ), τα μερίδια αμοιβαίων κεφαλαίων και σε άλλες συναφείς περιπτώσεις. Η ανά μονάδα τιμή καθώς και το γενικό σύνολο σε ευρώ, όταν είναι καταβλητέα και καταλογιστέα, στρογγυλοποιούνται σε δύο δεκαδικά ψηφία. 2) [...]». Ενόψει των ανωτέρω διατάξεων, με τις οποίες τυποποιούνται βασικοί κανόνες της μαθηματικής επιστήμης που αφορούν την στρογγυλοποίηση δεκαδικών αριθμών, έχει κριθεί ότι, ανεξαρτήτως του αν η κανονιστική εμβέλεια των διατάξεων του άρθρου 2 του Ν. 2842/2000 εξαντλήθηκε στη ρύθμιση ζητημάτων σχετικών με τη μετάβαση από τη δραχμή στο ευρώ ή αν οι ρυθμίσεις αυτές του νόμου και της εκτελεστικής τους κανονιστικής Κ.Υ.Α. διεκδικούν πάγια εφαρμογή και στον εφεξής χρόνο, δεν υπάρχει κανόνας που να κωλύει την έκφραση ποσών με ακρίβεια δύο ή περισσότερων δεκαδικών ψηφίων κατά την κατάρτιση από τους διαγωνιζόμενους της οικονομικής προσφοράς τους και δη είτε πρόκειται για «ενδιάμεσο υπολογισμό» είτε πρόκειται για το τελικό εξαγόμενο των υπολογισμών που περιέχονται σ' αυτήν, υπό την έννοια ότι χρηματικά ποσά σε ενδιάμεσους υπολογισμούς, τα οποία δεν πρόκειται να καταβληθούν ή να καταλογισθούν και εκφράζονται σε ευρώ, κατά τις ενδιάμεσες μετατροπές, στρογγυλοποιούνται τουλάχιστον στο δεύτερο δεκαδικό ψηφίο, χωρίς να αποκλείεται συμβατικά μεγαλύτερος βαθμός ακριβείας (ΕΑ ΣτΕ 3439/2014). Εξάλλου, σχετικά με τους κανόνες στρογγυλοποίησης, έχει γίνει δεκτό ότι, για να στρογγυλοποιηθεί ένας αριθμός σε μια τάξη του, ακολουθείται ο παρακάτω κανόνας: Αν το ψηφίο της επόμενης προς τα δεξιά τάξης είναι 0, 1, 2, 3 ή 4, παραμένουν τα ψηφία του αριθμού όπως είναι μέχρι και την τάξη που γίνεται η στρογγυλοποίηση. Αν το ψηφίο της επόμενης προς τα δεξιά τάξης είναι 5, 6, 7, 8 ή 9, αυξάνεται κατά μία μονάδα το ψηφίο της τάξης που γίνεται η στρογγυλοποίηση. Πρόκειται για την επικρατούσα μέθοδο στρογγυλοποίησης, γνωστή ως «συνήθης μέθοδος», «συμμετρική αριθμητική στρογγυλοποίησης» και «συμμετρική εφαρμογή» στην Ελλάδα και το εξωτερικό, η οποία

υιοθετήθηκε, με εθνικές και κοινοτικές διατάξεις (βλ. σχ. Ν. 2842/2000 και Κανονισμό 1103/97/ΕΚ του Συμβουλίου), ως γενικός κανόνας στρογγυλοποίησης ποσών σε ευρώ, περιλαμβάνεται σε εγχειρίδια διδασκαλίας όλων των βαθμίδων εκπαίδευσης της χώρας και εφαρμόζεται σε προγράμματα υπολογιστών (ΕΑ ΣΤΕ 543/2007).

22. Επειδή, σε συνέχεια των ανωτέρω παραδοχών και αντίθετα με τα υποστηριζόμενα από την αναθέτουσα αρχή, η ορθή εφαρμογή των κανόνων για τη στρογγυλοποίηση, συνιστά κρίσιμο στοιχείο για τον ορθό υπολογισμό του τελικού ποσού της προσφοράς εκάστου υποψηφίου, ειδικά στις περιπτώσεις, όπως εν προκειμένω, όπου τίθεται ζήτημα, η τελική προσφορά του συμμετέχοντος οικονομικού φορέα, να υπολείπεται του ελάχιστου εργατικού κόστους, κατά παράβαση των αρχών του ανόθευτου ανταγωνισμού, της ίσης μεταχείρισης μεταξύ των διαγωνιζομένων και της διαφάνειας της διαδικασίας (ΔΕφΑθ 236/2013, 511/2013 και εκεί αναφερόμενη νομολογία του ΣΤΕ, ΔΕφΑθ 427/2011, 512/2011). Συναφώς, πράγματι προέκυψε από τους εκατέρωθεν προβαλλόμενους ισχυρισμούς ότι το κατώτατο νόμιμο ημερομίσθιο για την κατηγορία των εργατοτεχνιτών, στην οποία εμπίπτει και το προσωπικό που θα απασχοληθεί στη συγκεκριμένη προς ανάθεση σύμβαση, ανέρχεται στο ποσό των τεσσάρων ευρώ και τριάντα έξι λεπτών (4,36 €), όπως έχει κριθεί και από την Α.Ε.Π.Π. (βλ. ΑΕΠΠ 478/2020, σκέψη 35). Εντούτοις, η προσφεύγουσα δεν αναλύει ειδικότερα με ποιο τρόπο, η προσφορά του προσωρινού μειοδότη καταλήγει να υπολείπεται του ελάχιστου νόμιμου εργοδοτικού κόστους, περιοριζόμενη να αναφέρει απλώς ότι: *«Άλλωστε, εφόσον το στρογγυλοποιούμενο ποσό συνιστά ενδιάμεσο μέγεθος για να εξαχθεί το συνολικό εργοδοτικό κόστος, όπως κατωτέρω θα αναλυθεί, εφόσον η στρογγυλοποίηση γίνει προς τα κάτω, το υπολογισθέν εργοδοτικό κόστος θα καταλήξει να είναι κατώτερο του ελάχιστου νόμιμου εργοδοτικού κόστους.»*, χωρίς όμως περαιτέρω τεκμηρίωση των στοιχείων που αποδεικνύουν το τελικό ποσό με τον ορθό υπολογισμό του νόμιμου κατώτατου ημερομισθίου και υπό την έννοια αυτή, ανεξάρτητα από την ορθότητα ή όχι του υπό κρίση ισχυρισμού,

δεν μπορεί να υποστηριχθεί βάσιμα ότι πράγματι η προσφορά της ως άνω εταιρείας, παραβιάζει τις αναγκαστικού δικαίου διατάξεις για το ελάχιστο νόμιμο εργοδοτικό κόστος, όπως διατείνεται η προφεύγουσα. Κατά συνέπεια, ενόψει των ανωτέρω εκτεθέντων, ο πρώτος ισχυρισμός κρίνεται απορριπτέος λόγω αοριστίας.

23. Επειδή, η προσφεύγουσα εταιρεία με τον δεύτερο ισχυρισμό του πρώτου λόγου προσφυγής, όπως αναλυτικά εκτίθεται στις σελ. 6-11 της κρινόμενης προσφυγής, υπό «ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Ο αριθμός καθαριστών και ωρών απασχόλησης που υπολόγισε η εταιρία ***** για τη διαμόρφωση της προσφοράς της είναι κατώτερος του ελάχιστου απαιτούμενου αριθμού που προβλέπεται στη Διακήρυξη», υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι μη νόμιμη και άρα ακυρωτέα, καθώς κατά παράβαση ρητών όρων της Διακήρυξης που δεσμεύουν τόσο τους διαγωνιζομένους όσο και την αναθέτουσα αρχή κρίθηκε ως παραδεκτή η οικονομική προσφορά της εταιρίας «*****», μολοντί έχει υπολογίσει μικρότερο αριθμό εργαζομένων και ωρών απασχόλησης από τον ελάχιστο απαιτούμενο από τη Διακήρυξη. Συγκεκριμένα, υποστηρίζει η προσφεύγουσα εταιρεία ότι σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παρ. 1.3 της διακήρυξης και στο Παράρτημα Ι αυτής, προκύπτει με σαφήνεια ο ελάχιστος απαιτούμενος αριθμός καθαριστών που απαιτείται να απασχολείται σε κάθε κτίριο του διαγωνισμού και συνεπώς προκύπτει επίσης με σαφήνεια από τους συνημμένους Πίνακες, ο συνολικός ελάχιστος απαιτούμενος αριθμός καθαριστών που απαιτείται για την εκτέλεση των υπηρεσιών της σύμβασης. Ειδικότερα επικαλείται ότι: «[...]. Επομένως, από το άθροισμα του ελάχιστου απαιτούμενου αριθμού εργαζομένων για κάθε κτίριο (8+1+1+1+1+1+4), προκύπτει πέραν πάσης αμφιβολίας ότι **ο ελάχιστος συνολικός αριθμός καθαριστών που απαιτούνται για την εκτέλεση των υπηρεσιών της σύμβασης είναι 17.** Επισημαίνεται ότι ο αριθμός αυτός δεν έχει ενδεικτικό αλλά απολύτως δεσμευτικό χαρακτήρα για τους διαγωνιζομένους, διότι ρητά ορίζεται ότι πρόκειται για τον «ελάχιστο απαιτούμενο» αριθμό εργαζομένων, και συνεπώς όλοι οι υποψήφιοι οικονομικοί φορείς όφειλαν να διαμορφώσουν τις

προσφορές τους λαμβάνοντας υπόψη ότι θα απασχολήσουν **τουλάχιστον 17 εργαζομένους**. Άλλωστε, εφόσον η ίδια η αναθέτουσα αρχή προσδιόρισε τον ελάχιστο απαιτούμενο αριθμό απασχολουμένων, δεσμεύεται να εφαρμόσει τους όρους στους οποίους η ίδια υποβλήθηκε.

Επισημαίνεται ότι στις ως άνω διατάξεις της Διακήρυξης ρητά προβλέπεται ότι οι 2 υπάλληλοι που θα απασχοληθούν στα κτίρια A3 και A4 δύνανται να είναι 2 από τους 8 υπαλλήλους που θα απασχοληθούν στο κτίριο A1 («1 υπάλληλος εκ των οχτώ»). Αντίθετα, η εν λόγω διατύπωση δεν επαναλαμβάνεται και για τα υπόλοιπα κτίρια του διαγωνισμού, και άρα είναι προφανές ότι σε αυτά θα απασχοληθούν άλλοι καθαριστές και όχι κάποιος από τους 8 που θα απασχολούνται στο κτίριο A1. Άλλωστε, και στην από 28-07-2020 απάντηση της σε ερώτηση της εταιρίας*****, η αναθέτουσα αρχή διευκρίνισε ότι «Ο ανάδοχος έχει την ευχέρεια της κατανομής των ωρών και του προσωπικού των 6(8-2 ατόμων)[ενν.του λιπίου A1] για την κάλυψη των αναγκών στις υπηρεσίες A3 και A4». Επομένως, η αναθέτουσα αρχή διευκρίνισε ότι υπάρχει η δυνατότητα απασχόλησης 2 εκ των 8 εργαζομένων που θα απασχολούνται στο κτίριο A1 και στα κτίρια A3 και A4, και άρα εξ αντιδιαστολής συνάγεται ότι δεν υπάρχει η ίδια δυνατότητα και για τους καθαριστές που θα απασχοληθούν σε κάποιο άλλο κτίριο.

Περαιτέρω, από τους ίδιους ως άνω πίνακες **προκύπτει ότι οι ελάχιστες απαιτούμενες ημερησίες ώρες απασχόλησης ανέρχονται σε 67, διότι:** Ημερησίως απαιτούνται $37 + 5 + 3 + 19 = 64$ ώρες και επιπλέον 3×2 φορές την εβδομάδα από 2 ώρες δηλαδή 12 ώρες εβδομαδιαίως / 5 μέρες = $2,4$ ώρες περίπου ημερησίως καθώς και 1×2 φορές την εβδομάδα από $1,5$ ώρες δηλαδή 3 ώρες εβδομαδιαίως / 5 μέρες = $0,6$ ωρες ημερησίως. Συνεπώς, το σύνολο των ωρών που απαιτούνται ημερησίως είναι 67.

(β) Στην προκειμένη περίπτωση, η εταιρία ***** δήλωσε ότι το σύνολο των καθαριστών που θα απασχολήσει για την εκτέλεση των υπηρεσιών της σύμβασης είναι 14, και επί τη βάση αυτού του αριθμού εργαζομένων υπολόγισε και το εργατικό κόστος της. Ωστόσο, ο ελάχιστος απαιτούμενος αριθμός καθαριστών με βάση όσα προβλέπονται στην ίδια τη

Αριθμός Απόφασης: 1374/2020

Διακήρυξη είναι 17, και συνεπώς η προσφορά της ως άνω εταιρίας έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη, διότι παραβιάζει τους όρους και τις τεχνικές προδιαγραφές της Διακήρυξης όσον αφορά τον ελάχιστο απαιτούμενο αριθμό απασχολουμένων

Ειδικότερα, η ως άνω εταιρία αναφέρει τα ακόλουθα:

«Το σύνολο των ατόμων που θα απασχοληθούν στη διεξαγωγή του έργου είναι 14. 4 άτομα θα απασχοληθούν για τον καθαρισμό του κτηρίου του Τμήματος 2 :*****.

8 άτομα στα κτήρια A1,A2,A3,A4,Γ1,και στο ***** όπως αναφέρεται στην έκθεση μεθοδολογίας

1 άτομο στα κτήρια B,B2,B3

1 άτομο στα κτήρια Δ1,Δ2,Δ3».

Συνεπώς, η εν λόγω εταιρία, παραβιάζοντας τους όρους της Διακήρυξης προέβλεψε στην προσφορά της ότι ένας από τους 8 εργαζόμενους που θα απασχοληθούν στα κτίρια της ομάδας A θα απασχολείται και στο κτίριο Γ1 και ένας ακόμη στο ***** . Ωστόσο, από τη Διακήρυξη προκύπτει ότι **δεν υπάρχει ευχέρεια του αναδόχου να απασχολήσει καθαριστές του κτιρίου A1 και για το κτίριο Γ1 ή *******, παρά μόνο για τα κτίρια A3 και A4. Η αντίθετη εκδοχή, άλλωστε, δεν θα ήταν ρεαλιστική, διότι τα ***** , ενώ αντίθετα τα υπόλοιπα κτίρια βρίσκονται σε άλλες πόλεις, που απέχουν πολύ από την ***** . Άλλωστε, και το ωράριο απασχόλησης των καθαριστών έχει διαμορφωθεί με τέτοιο τρόπο, ώστε θα ήταν πρακτικά αδύνατο κάποιος εργαζόμενος να απασχοληθεί εντός της ίδιας ημέρας τόσο σε κάποιο από τα ***** .

Επίσης, εξίσου εσφαλμένα η ως άνω εταιρία προέβλεψε ότι για τα κτίρια Δ1, Δ2 και Δ3 θα απασχοληθεί ο ίδιος 1 εργαζόμενος, ενώ από τη Διακήρυξη ρητά προκύπτει ότι θα απασχολείται τουλάχιστον 1 εργαζόμενος για το κτίριο Δ1 και τουλάχιστον 1 ακόμη εργαζόμενος για τα κτίρια Δ2 και Δ3. Σε διαφορετική περίπτωση, δε θα υπήρχε διαχωρισμός μεταξύ αφενός του κτιρίου Δ1 και αφετέρου των κτιρίων Δ2 και Δ3, αλλά θα προβλεπόταν ενιαία και για τα τρία κτίρια η απασχόληση τουλάχιστον 1 εργαζομένου (όπως δηλαδή προβλέπεται για τα κτίρια B, B2,B3).

Περαιτέρω, η εν λόγω εταιρία υπολογίζει συνολικά μόλις 65 ώρες απασχόλησης ημερησίως (2 εργαζόμενοι 7ωρη απασχόληση, 3 εργαζόμενοι 5ωρη απασχόληση, 9 εργαζόμενοι 4ωρη απασχόληση), οι οποίες όμως προδήλως δεν επαρκούν για την κάλυψη των αναγκών της σύμβασης, καθότι οι ελάχιστες απαιτούμενες ώρες απασχόλησης ανέρχονται, όπως ανωτέρω αναφέρθηκε, **σε 67**. [...]» Επί του ανωτέρω δεύτερου ισχυρισμού του πρώτου λόγου προσφυγής, η αναθέτουσα αρχή, με τις Απόψεις της, υποστηρίζει ότι: «[...] Προκύπτει, από τους σχετικούς πίνακες της διακήρυξης, ότι ο απαιτούμενος αριθμός εργαζομένων για την εκτέλεση της υπηρεσίας ανέρχεται συνολικά στον αριθμό των 17 ατόμων (13 άτομα για το Τμήμα 1 **** και 4 άτομα για το Τμήμα 2 *****). [...]».

24. Επειδή, ενόψει των εκατέρωθεν προβαλλόμενων ισχυρισμών, πρέπει να ειπωθούν τα εξής. Όπως βάσιμα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, προκύπτει από τις επικαλούμενες από αυτήν διατάξεις της διακήρυξη, ότι πράγματι ο ελάχιστος απαιτούμενος αριθμός καθαριστών που θα απασχοληθεί για την εκτέλεση της προς ανάθεση σύμβασης (Τμήμα 1 και Τμήμα 2), ανέρχεται στους δεκαεπτά (17). Ωστόσο, όπως προκύπτει από τα υποβληθέντα έγγραφα της προσφοράς της εταιρείας με την επωνυμία «****» (βλ. συνημμένα στην προσφορά της ηλεκτρονικά αρχεία με τίτλο «ΕΚΘΕΣΗ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑΣ_signed.pdf» και «ΔΗΛΩΣΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΑΤΟΜΩΝ_signed.pdf»), η ίδια η ως άνω εταιρεία δηλώνει απερίφραστα ότι το σύνολο των ατόμων που θα απασχοληθούν στη διεξαγωγή του έργου είναι δεκατέσσερα (14). Εξάλλου, το αυτό ομολογεί και η ίδια η αναθέτουσα αρχή, παραδεχόμενη ότι η προσφορά του προσωρινού μειοδότη υπολείπεται κατά τον απαιτούμενο αριθμό των καθαριστών που θα απασχοληθούν στο Τμήμα 1 και στο Τμήμα 2 της δημοπρατούμενης υπηρεσίας. Κατά συνέπεια, ενόψει των ανωτέρω εκτεθέντων, η προσφορά του προσωρινού μειοδότη, δεν συμμορφώθηκε με απαραίτατους και επί ποινή αποκλεισμού όρους της διακήρυξης και δη τον ελάχιστο απαιτούμενο αριθμό ατόμων του προσωπικού που θα απασχοληθεί από τον τελικό ανάδοχο της

σύμβασης. Ως εκ τούτου, ο δεύτερος ισχυρισμός, όπως αναλύεται στον πρώτο λόγο προσφυγής πρέπει να γίνει δεκτός ως νόμω και ουσία βάσιμος.

25. Επειδή, η προσφεύγουσα εταιρεία με τον τρίτο προβαλλόμενο ισχυρισμό του πρώτου λόγου προσφυγής, όπως παρατίθεται στις σελ. 6-11 της κρινόμενης προσφυγής, υπό «ΤΡΙΤΟΝ: Η προσφορά της εταιρίας ***** είναι κατώτερη του ελάχιστου νόμιμου εργατικού κόστους», υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι μη νόμιμη και άρα ακυρωτέα, δεδομένου ότι από κανονιστικό πλαίσιο που διέπει τον επίμαχο διαγωνισμό συνάγεται ότι είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη οικονομική προσφορά, η οποία δεν καλύπτει το ελάχιστο εργατικό κόστος για την παροχή των προς ανάθεση υπηρεσιών, όπως το κόστος αυτό προσδιορίζεται από την ισχύουσα νομοθεσία και την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (πρβλ. ΕΑ ΣτΕ 313/2015, 441/2014, 328,198, 187/2013 κ.ά.). Συγκεκριμένα, με βάση τον υπολογισμό που περιλαμβάνεται στην προσφυγή της, υποστηρίζει η προσφεύγουσα εταιρεία ότι το ελάχιστο εργατικό κόστος για την εκτέλεση των προς ανάθεση υπηρεσιών της σύμβασης ανέρχεται στο ποσό των εκατόν είκοσι ενός χιλιάδων εκατόν σαράντα τριών ευρώ και πενήντα εννέα λεπτών (121.143,59 €). Και καταλήγει ότι: «[...]. **Επομένως**, το ελάχιστο νόμιμο εργατικό κόστος για την εκτέλεση των προς ανάθεση υπηρεσιών της σύμβασης ανέρχεται σε **121.143,59€** και κάθε προσφορά που υπολογίζει χαμηλότερο εργατικό κόστος πρέπει να απορρίπτεται κατά δέσμια αρμοδιότητα ως απαράδεκτη. Επισημαίνεται ότι η εταιρία μας έχει δηλώσει συνολικό εργατικό κόστος ποσού ύψους **121.160,00€, δηλαδή ποσό που υπερβαίνει το ελάχιστο νόμιμο εργατικό κόστος. Αντίθετα, το συνολικό εργατικό κόστος που υπολόγισε η εταιρία ***** ανέρχεται μόλις στο ποσό των 112.029,84€, δηλαδή υπολείπεται ΚΑΤΑ ΠΟΛΥ του ελάχιστου νόμιμου εργατικού κόστους κατά 9.113,75€, το οποίο οφείλεται μεταξύ άλλων στο ότι υπολόγισε χαμηλότερο του νομίμου ωρομίσθιο και μικρότερο από τον απαιτούμενο αριθμό καθαριστών. Ως εκ τούτου, η αναθέτουσα αρχή όφειλε να απορρίψει κατά δεσμία αρμοδιότητα την προσφορά της ως άνω εταιρίας ως απαράδεκτη. [...].» Επί του ανωτέρω τρίτου ισχυρισμού του πρώτου λόγου**

προσφυγής, η αναθέτουσα αρχή, με τις Απόψεις της, υποστηρίζει ότι: «[...]. Το γεγονός για το εάν η προσφορά του υποψηφίου είναι κατώτερη του ελάχιστου νόμιμου εργατικού κόστους εξαρτάται από την ευχέρεια κάθε διαγωνιζόμενου να οργανώνει την επιχειρηματική του δραστηριότητα, σχετίζεται με την δυναμικότητα της επιχείρησης, τον επιχειρηματικό κίνδυνο και προσδοκίες του κατά τον κρίσιμο, κατά περίπτωση χρόνο. Για το λόγο αυτό, η αρμόδια επιτροπή, θεώρησε ότι δεν προκύπτει αμφιβολία ως προς την προσφορά προκειμένου να ζητηθούν προσήκουσες διευκρινήσεις ως προς την σύνθεση αυτής. [...]».

26. Επειδή, συναφώς σχετικά με τον υπολογισμό του νόμιμου εργοδοτικού κόστους λεκτέα είναι τα εξής. Η υπ' αριθμ.*****, σχετικά με τον υπολογισμό των εύλογου διοικητικού κόστους στους δημόσιους διαγωνισμούς καθαριότητας/φύλαξης, αναφέρει χαρακτηριστικά τα εξής: «[...]. Από τον συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων (ενν. Το άρθρο 68 του Ν. 3863/2010, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 22 του Ν. 4144/2013), συνάγεται ότι στους διαγωνισμούς για την παροχή υπηρεσιών φύλαξης και καθαριότητας, πρέπει να υπολογίζεται στην οικονομική προσφορά των διαγωνιζομένων οικονομικών φορέων (εργολάβων), πέραν των λοιπών, και ένα εύλογο ποσοστό διοικητικού κόστους παροχής των υπηρεσιών τους, του εργολαβικού τους κέρδους καθώς και των αναλωσίμων.

[...]. Με δεδομένο ότι ο νόμος δεν καθορίζει σε κάποια διάταξή του το διοικητικό κόστος που θεωρείται εύλογο στους σχετικούς διαγωνισμούς, δεν κρίνεται σκόπιμο και οι αναθέτουσες αρχές στις διακηρύξεις που συντάσσουν για διαγωνισμούς υπηρεσιών φύλαξης ή/και καθαριότητας να αναγράφουν ως εύλογο συγκεκριμένο ποσοστό διοικητικού κόστους. Και τούτο και λόγω του ότι με τον τρόπο αυτό καθοδηγείται ο ανταγωνισμός, αλλά και διότι «ο προσδιορισμός εύλογου διοικητικού και εργολαβικού κέρδους για την παροχή των ζητούμενων υπηρεσιών ανάγεται στον τρόπο άσκησης της επιχειρηματικής δραστηριότητας της παρεμβαίνουσας η οποία διαμόρφωσε την οικονομική προσφορά της κατά την ελεύθερη κρίση της, αναλαμβάνοντας και το βάρος του επιχειρηματικού κινδύνου κατά τη διαμόρφωση της τιμής της προσφοράς της»

(ΔΕΛ 19/2011). Τα κόστη δηλ αυτά εξαρτώνται από την φύση και το μέγεθος της συγκεκριμένης σύμβασης, το μέγεθος, τις συνθήκες οργάνωσης και τις δυνατότητες εκάστου προσφέροντος κλπ. Επιπλέον, με δεδομένο ότι η συντριπτική πλειοψηφία των διαγωνισμών για υπηρεσίες καθαριότητας ή φύλαξης διενεργείται επί τη βάση του κριτηρίου ανάθεσης αυτού της χαμηλότερης τιμής, οι διαγωνιζόμενες εταιρείες (εργολάβοι) καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια συμπίεσης του λειτουργικού κόστους εκτέλεσης του έργου που αναλαμβάνουν. Φυσικά κατά τον υπολογισμό της εκτιμώμενης αξίας της σύμβασης κατά το άρθρο 8 του ΠΔ 60/07, έχουν εκτιμηθεί από την Αναθέτουσα Αρχή όλες οι σχετικές παράμετροι (εργατικό κόστος, εκτιμώμενο διοικητικό κόστος, αναλώσιμα, εργολαβικό κέρδος κλπ).».

27. Επειδή, ακολούθως, όπως προκύπτει από τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω απόφαση της Ε.Α.Α.ΔΗ.ΣΥ., αλλά και τη σχετική διάταξη του Ν. 3863/2010, καίτοι αναγνωρίζεται πράγματι ο υποχρεωτικός χαρακτήρας του υπολογισμού ενός εύλογου διοικητικού κόστους και μάλιστα σε ξεχωριστό κονδύλι της υποβαλλόμενης προσφοράς του υποψηφίου, στους διαγωνισμούς φύλαξης και καθαριότητας, εντούτοις ο νόμος δεν καθορίζει ένα αντικειμενικό και οριζόντια εφαρμοζόμενο κριτήριο υπολογισμού του εύλογου διοικητικού κόστους. Αντιθέτως, καταλείπει την πρωτοβουλία και τα μέσα υπολογισμού του στον ίδιο τον προσφέροντα, ο οποίος στηριζόμενος σε όλως υποκειμενικά κριτήρια που σχετίζονται με τη φύση και το μέγεθος της σύμβασης, το μέγεθος, τις συνθήκες οργάνωσης και τις δυνατότητες εκάστου προσφέροντος, την επιχειρηματική του πολιτική, κλπ. οφείλει να προβεί στον υπολογισμό του εύλογου διοικητικού κόστους, συμπιέζοντας μάλιστα στους καθαρά μειοδοτικούς διαγωνισμούς, με κριτήριο κατακύρωσης αποκλειστικά την χαμηλότερη τιμή, όπως εν προκειμένω, το λειτουργικό κόστος εκτέλεσης της σύμβασης που αναλαμβάνουν. Κατά συνέπεια, το μοναδικό κριτήριο για την ορθότητα και την αλήθεια των υπολογισμών του κάθε υποψηφίου οικονομικού φορέα, είναι να καθίσταται ελέγξιμο και επαληθεύσιμο από την πλευρά της αναθέτουσας αρχής. Έχει δε κριθεί νομολογιακά ότι στο εργοδοτικό κόστος

Αριθμός Απόφασης: 1374/2020

προστίθεται υποχρεωτικά και το αναγκαίο επιπλέον κόστος παροχής της υπηρεσίας. Τούτο δε ευλόγως, ώστε να αποτρέπεται αφενός η έμμεση καταστρατήγηση της επί ποινή αποκλεισμού της προσφοράς υποχρέωσης του αναδόχου να προσφέρει τιμή, η οποία καλύπτει πραγματικά και όχι πλασματικά το κόστος των αμοιβών και της ασφάλισης του προσωπικού και αφετέρου της επίσης επί ποινή αποκλεισμού τιθέμενης υποχρέωσης του να μην εφαρμόζει πολιτική τιμών κάτω του πραγματικού κόστους (ΕΑ ΣτΕ 1255/2009). Ομοίως έχει κριθεί (ΕΑ ΣτΕ 328/2013 και 198/2013) ότι η οικονομική προσφορά διαγωνιζόμενου σε συμβάσεις υπηρεσιών φύλαξης ή/και καθαριότητας δεν μπορεί, κατά κοινή αντίληψη, να συντίθεται μόνο από το κόστος της μισθοδοσίας του προσωπικού που θα ασχοληθεί στην παροχή των ζητούμενων υπηρεσιών, αλλά θα πρέπει να περιλαμβάνει και το λειτουργικό (διοικητικό) κόστος, καθώς επίσης και να καταλείπει και κάποιο περιθώριο κέρδους, ώστε να μην θέτει σε κίνδυνο την εκτέλεση της σχετικής σύμβασης (ΕΑ ΣτΕ 675/2002, 272/2008, 1257, 1262, 1297 και 1299/2009, 970/2010). Αντίστοιχα, έχει κριθεί από το Ελεγκτικό Συνέδριο (ΕλΣυν 1068/2018) ότι κατά την έννοια των σχετικών διατάξεων, στις διακηρύξεις των δημόσιων διαγωνισμών για την παροχή υπηρεσιών καθαρισμού, ζητείται από τους συμμετέχοντες να εξειδικεύουν στην προσφορά τους τα στοιχεία που συνθέτουν το προσφερόμενο από αυτούς τίμημα (στοιχεία α΄ έως στ΄ της παρ. 1 του άρθρου 68 του Ν. 3863/2010), ώστε να καθίσταται ελέγξιμο το ύψος της οικονομικής προσφοράς σε σχέση με το αντικείμενο της υπηρεσίας, προκειμένου, ακολούθως, να ελέγχεται από την αναθέτουσα αρχή ότι διασφαλίζονται τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων στις εταιρείες που παρέχουν τις υπηρεσίες αυτές (ΕλΣυν Τμ. VI 4712/2015). Επιπλέον, η προαναφερθείσα απόφαση της Ε.Α.Α.ΔΗ.ΣΥ., καταλήγει ότι: *«Επομένως, οι εταιρείες παροχής υπηρεσιών καθαριότητας (και φύλαξης) στην προσφορά τους, κατά την ρητώς εκπεφρασμένη με τις διατάξεις του άρθρου 68 του Ν. 3863/10 βούληση του νομοθέτη, «...πρέπει να υπολογίζουν εύλογο - και κατά συνεκδοχή ελέγξιμο από τις αναθέτουσες αρχές, με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής και τις παρεχόμενες από τις προσφέρουσες εταιρείες*

εξηγήσεις (πρβλ. ΣΤΕ 198/2013, Δ. Εφ. Θεσσαλ. 344/2012), ποσοστό διοικητικού κόστους και εργολαβικού κέρδους» (ΕλΣυν Τμ. IV 150/2014). Επιπλέον, το κόστος αμοιβής των εργαζομένων επιβάλλεται να μην υπολείπεται του οριζομένου στην οικεία συλλογική σύμβαση εργασίας ή στην εθνική γενική συλλογική σύμβαση εργασίας, ενώ το ποσοστό του διοικητικού κόστους παροχής των υπηρεσιών των προσφερόντων πρέπει να είναι όχι μηδαμινό, η δε προσφορά θα πρέπει επιπλέον να ενσωματώνει και ένα εύλογο και όχι μηδαμινό ποσοστό αναλώσιμων, εργολαβικού κέρδους καθώς και τις νόμιμες κρατήσεις (ΔεφΘεσσαλ 339/2013).». Όπως άλλωστε προκύπτει συμπερασματικά και από την ίδια την απόφαση της Ε.Α.Α.ΔΗ.ΣΥ. αφενός δεν προβλέπεται σε κάποια διάταξη νόμου το εύλογο, αριθμητικά, ποσοστό διοικητικού κόστους παροχής υπηρεσιών φύλαξης ή/και καθαριότητας και αφετέρου ο προσφέρων οικονομικός φορέας στις περιπτώσεις διαγωνισμών για παροχή υπηρεσιών φύλαξης/καθαριότητας είναι αυτός που υποχρεούται να περιλάβει στην προσφορά του ένα εύλογο ποσοστό διοικητικού κόστους, αναλωσίμων καθώς και εργολαβικού κέρδους, το οποίο θα κρίνεται από την κοινή πείρα και λογική. Εξάλλου, δεν αντέκρουσε πέραν πάσης αμφιβολίας, η αναθέτουσα αρχή με τις απόψεις της, ότι οι υπολογισμοί του προσωρινού μειοδότη για την υποβληθείσα από αυτόν προσφορά σε σχέση με το ελάχιστο νόμιμο εργατικό κόστος, τις προβλεπόμενες νόμιμες κρατήσεις και το εύλογο διοικητικό κόστος ανάληψης της σύμβασης, σε αντίθεση με τα διαλαμβανόμενα στην κρινόμενη προσφυγή, βασίστηκαν στις διατάξεις της εργατικής και ασφαλιστικής νομοθεσίας προς τις οποίες οφείλει να συμμορφώνεται πλήρως η προσφορά έκαστου συμμετέχοντος. Αντιθέτως, η αναθέτουσα αρχή σε πλήρη αντίθεση με τις αναγκαστικού δικαίου διατάξεις της εργατικής και ασφαλιστικής νομοθεσίας, ισχυρίστηκε ότι πράγματι η προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «*****.» είναι κατώτερη του ελάχιστου νόμιμου εργατικού κόστους, αλλά απέδωσε το γεγονός αυτό σε εύλογη κατά την κρίση της ευχέρεια κάθε διαγωνιζόμενου να οργανώνει την επιχειρηματική του δραστηριότητα, σε σχέση με τη δυναμικότητα της επιχείρησης, τον επιχειρηματικό κίνδυνο και τις προσδοκίες του κατά τον κρίσιμο, κατά περίπτωση χρόνο. Κατά συνέπεια, όχι μόνο η αναθέτουσα αρχή

δεν αντέκρουσε επαρκώς ότι πράγματι η προσφορά του προσωρινού μειοδότη υπολείπεται του προβλεπόμενου ελάχιστου εργατικού κόστους, αλλά παραδεχόμενη εμμέσως πλην σαφώς την ορθότητα του ισχυρισμού της προσφεύγουσας, ομολόγησε ότι πράγματι ο προσωρινός μειοδότης δεν έχει συνυπολογίσει και συμπεριλάβει κατ' αναλογία το ελάχιστο νόμιμο εργατικό κόστος και τις προβλεπόμενες νόμιμες κρατήσεις, βάσει της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (Ε.Γ.Σ.Σ.Ε.) 2018, ως όφειλε, τα οποία κατά την αναθέτουσα αρχή, υπολείπονται μεν του προβλεπόμενου νόμιμου κατώτατου εργατικού κόστους, αλλά δεν ασκούν επιρροή στην αποδοχή της προσφοράς του προσωρινού μειοδότη (πρβλ. και ΔεφΑθ 248/2018). Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να συναχθεί με βεβαιότητα η συμμόρφωση της προσφοράς της ως άνω εταιρείας με τις διατάξεις της εργατικής και ασφαλιστικής νομοθεσίας, όπως βάσιμα διατείνεται η προσφεύγουσα.

28. Επειδή άλλωστε, όπως ήδη αναφέρθηκε ανωτέρω, στο αυτό συμπέρασμα συνηγορεί και η ίδια η απόφαση της Ε.Α.Α.ΔΗ.ΣΥ., η οποία αναφέρει ότι η αναθέτουσα αρχή οφείλει να λαμβάνει υπόψη της την τρέχουσα περίοδο δημοσιονομικής κρίσης αλλά και το ότι το εργοδοτικό όφελος δεν είναι πάντα δυνατόν να αποτιμηθεί χρηματικά μέσα στα στενά όρια μιας οικονομικής προσφοράς, με την επιφύλαξη ότι πρέπει να προσκομίζονται από τις διαγωνιζόμενες εταιρείες εμπειριστατωμένα στοιχεία, τα οποία να ερείδονται σε συγκεκριμένα δεδομένα, ώστε να εξαχθεί μια ασφαλής αξιολογική κρίση (ΔεφΘεσσαλ 873/2012). Συνεπώς δεν θα έπρεπε να συνιστά επαρκή δικαιολογία από μόνη της, για μηδαμινές λειτουργικές δαπάνες ή ασήμαντα ποσά κέρδους, η επίκληση της οικονομικής κρίσης ούτε το ότι κριτήριο κατακύρωσης του διαγωνισμού είναι η χαμηλότερη τιμή (ΔεφΠειρ 50/2013 (Ασφ.), ΕΑ ΣτΕ 1079/2009). Πρέπει λοιπόν, η αναθέτουσα αρχή να προβαίνει σε ουσιαστική και όχι τυπική διερεύνηση του εύλογου διοικητικού κόστους και του προσδοκώμενου εργολαβικού κέρδους, όπως αυτό αποτυπώνεται στο περιεχόμενο των προσφορών των υποψηφίων οικονομικών φορέων και εν προκειμένω, της παρεμβαίνουσας. Σύμφωνα άλλωστε με πάγια νομολογιακή

προσέγγιση, όπως εκτέθηκε και ανωτέρω στη σκέψη 27, το εργολαβικό κέρδος δεν δύναται να θεωρηθεί εύλογο μόνο όταν αυτό είναι σχεδόν μηδενικό και δεν αφήνει κανένα περιθώριο κέρδους, κατά τρόπο ώστε να θέτει σε κίνδυνο την εκτέλεση της σχετικής συμβάσεως (ΕΑ ΣτΕ 675/2002, 272/2008, 1257, 1262, 1297 και 1299/2009, 970/2010). Περαιτέρω, όπως έχει νομολογηθεί εκτός του ότι με τη διακήρυξη του διαγωνισμού δεν ορίζεται ένα προκαθορισμένο ποσό ή κάποιο ελάχιστο αποδεκτό ποσοστό διοικητικού κόστους, ο προσδιορισμός έστω και μικρού σχετικά διοικητικού κόστους, για την παροχή των ζητούμενων υπηρεσιών ανάγεται στον τρόπο άσκησης της επιχειρηματικής δραστηριότητας της παρεμβαίνουσας, η οποία διαμόρφωσε την οικονομική της προσφορά κατά την ελεύθερη κρίση της, αναλαμβάνοντας και το βάρος του επιχειρηματικού κινδύνου κατά τη διαμόρφωση της τιμής της προσφοράς της και δεν παραβιάζει άνευ ετέρου τους κανόνες του ανταγωνισμού. Εξάλλου, το γεγονός ότι κάποιος διαγωνιζόμενος έχει καταρτίσει την οικονομική του προσφορά κατά τρόπο, που ενδεχομένως δεν συμπίπτει με τον τρόπο που αξιολογεί την προσφορά του άλλος ανταγωνιστής του, χωρίς όμως να αποκλίνει από τις διατάξεις της εργατικής και ασφαλιστικής νομοθεσίας, γεγονός που σε κάθε περίπτωση, προέκυψε από τα πραγματικά περιστατικά της φερόμενης προς κρίση υπόθεσης, εν προκειμένω, δεν σημαίνει άνευ άλλου τινός ότι η προσφορά καθίσταται απορριπτέα, καθόσον η διαφοροποίηση, επ' ωφελεία του προσφέροντας, του τρόπου υπολογισμού του κόστους, ανάγεται στην ευχέρεια που διαθέτουν οι διαγωνιζόμενοι να οργανώνουν κατά τρόπο θεμιτό την επιχειρηματική τους δραστηριότητα για την κάλυψη των απαιτήσεων της διακήρυξης και να διαμορφώνουν κατάλληλα την οικονομική τους προσφορά, ενόψει μάλιστα και της φύσεως του διαγωνισμού, ως διαδικασίας της οποίας η έκβαση εξαρτάται ή επηρεάζεται ουσιωδώς από το ύψος των οικονομικών προσφορών (πρβλ. ΕΑ ΣτΕ 272/2008). Ωστόσο, στην κρινόμενη περίπτωση, η προσφορά του προσωρινού μειοδότη, κατά παραδοχή της ίδιας της αναθέτουσας αρχής, υπολείπετο του ελάχιστου εργατικού κόστους και έτσι παραβίαζε διατάξεις αναγκαστικού δικαίου, καθιστώντας την άνευ άλλου τινός απορριπτέα. Κατά συνέπεια, ο τρίτος ισχυρισμός, όπως αναλύεται στον πρώτο

λόγο της κρινόμενης προσφυγής πρέπει να γίνει δεκτός ως νόμω και ουσία βάσιμος, ενώ κρίνονται απορριπτέοι οι περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι ισχυρισμοί της αναθέτουσας αρχής.

29.Επειδή, τέλος, παρέλκει η εξέταση του τέταρτου προβαλλόμενου ισχυρισμού της προσφεύγουσας, ως αλυσιτελώς προβαλλόμενου, καθώς με την αποδοχή του δεύτερου και του τρίτου ισχυρισμού της, στα πλαίσια εξέτασης του πρώτου λόγου προσφυγής που αφορά την απόρριψη της προσφοράς της εταιρείας με την επωνυμία «*****.», το οικείο Κλιμάκιο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο πρώτος λόγος προσφυγής πρέπει να γίνει δεκτός στο σύνολό του ως προς το αίτημα για απόρριψη της προσφοράς του προσωρινού μειοδότη και η προσφορά της ως άνω εταιρείας, εσφαλμένα κρίθηκε αποδεκτή από την αναθέτουσα αρχή. Ως εκ τούτου, παρέλκει ως αλυσιτελής η εξέταση του τέταρτου ισχυρισμού του πρώτου λόγου της προσφυγής, ως προς την ουσία του, δεδομένου ότι ακόμα και αν υποθεθεί η βασιμότητά του, η προσφορά του προσωρινού μειοδότη κρίνεται απορριπτέα, και συνεπώς πρέπει να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος προσφυγής εν συνόλω, αναφορικά με την απόρριψη της προσφοράς της ανωτέρω εταιρείας, για τους λόγους που εκτέθηκαν ανωτέρω αναλυτικά στις σκέψεις 23-28. Οι δε διαπιστωθείσες πλημμέλειες στην προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «*****» παρέχουν αυτοτελές νόμιμο έρεισμα για την απόρριψη της προσφοράς της και ως εκ τούτου παρέλκει ως αλυσιτελής η εξέταση της επάλληλης αιτιολογικής βάσης του αποκλεισμού της από τον διαγωνισμό (πρβλ. ΕΑ ΣτΕ 326/2011, 1238, 1132, 420/2010, 750/2007 κ.α.). Κατά συνέπεια, ενόψει των ανωτέρω εκτεθέντων, ο πρώτος λόγος προσφυγής πρέπει να γίνει δεκτός εν συνόλω ως νόμω και ουσία βάσιμος, ενώ κρίνονται απορριπτέοι οι περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι ισχυρισμοί της αναθέτουσας αρχής.

30.Επειδή, η προσφεύγουσα εταιρεία με τον δεύτερο λόγο προσφυγής, όπως διεξοδικά αναλύεται σε επιμέρους ισχυρισμούς στις σελ. 17-21 της κρινόμενης προσφυγής, υπό «ΛΟΓΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ», «Β. Λόγοι για την απόρριψη της προσφοράς της εταιρείας****», «ΠΡΩΤΟΝ: Εσφαλμένος

υπολογισμός του ωρομισθίου των εργαζομένων της σε ύψος κατώτερο του νομίμου», υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι μη νόμιμη και άρα ακυρωτέα, δθέντος ότι η οικονομική προσφορά της εταιρίας «*****» έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη, διότι υπολόγισε χαμηλότερο του ελάχιστου νομίμου ωρομίσθιο για τον υπολογισμό του εργοδοτικού κόστους του συνόλου των εργαζομένων της. Συγκεκριμένα, προβάλλει η προσφεύγουσα εταιρεία ότι: «[...]. Όσον αφορά τον υπολογισμό του ωρομισθίου, οι καθαρίστριες/ές εντάσσονται στην κατηγορία των εργατοτεχνιτών, και συνεπώς **το νόμιμο κατώτατο ωρομίσθιο τους ανέρχεται στο ποσό 4,356 ευρώ, στρογγυλοποιούμενο σε 4,36 ευρώ (ΑΕΠΠ 478/2020, σκ.35)**. Το ελάχιστο νόμιμο ωρομίσθιο υπολογίζεται στο ποσό των 4,36 ευρώ ως εξής:

«Με την απόφαση με αριθ. ***** καθορίσθηκε το νόμιμο κατώτατο ημερομίσθιο εργατοτεχνίτη στο ποσόν των 29,04 ευρώ, χωρίς ηλικιακή διάκριση, με ισχύ από 1-2-2019. Περαιτέρω, σύμφωνα με έγγραφο της Υπουργού Εργασίας Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης με τον τίτλο «Οδηγίες για την εφαρμογή του κατώτατου μισθού και του κατώτατου ημερομισθίου για τους υπαλλήλους και τους εργατοτεχνίτες όλης της χώρας» : « ... Ο ως άνω νόμιμος κατώτατος μισθός και το ως άνω νόμιμο κατώτατο ημερομίσθιο ισχύουν από 1 Φεβρουαρίου 2019 για τους υπαλλήλους και τους εργατοτεχνίτες όλης της χώρας, χωρίς ηλικιακή διάκριση....2. Από την έναρξη ισχύος του νέου νόμιμου κατώτατου μισθού και του νέου νόμιμου κατώτατου ημερομισθίου, οποιαδήποτε αναφορά της κείμενης νομοθεσίας στον κατώτατο μισθό και στο κατώτατο ημερομίσθιο, κατά το μέρος που αφορά/εισάγει ηλικιακή διάκριση, θεωρείται κατηργημένη....4. Ατομικές συμβάσεις εργασίας και συλλογικές συμβάσεις εργασίας κάθε είδους δεν επιτρέπεται να ορίζουν μηνιαίες τακτικές αποδοχές ή ημερομίσθιο πλήρους απασχόλησης κατώτερο από τον κατά τα ανωτέρω νόμιμο κατώτατο μισθό και νόμιμο κατώτατο ημερομίσθιο.Οποιοσδήποτε όρος ατομικής ή συλλογικής συμφωνίας υπολείπεται αυτών είναι αυτοδικαίως άκυρος και στους παραβάτες εργοδότες επιβάλλονται οι κυρώσεις των άρθρων 24 και 28 του ν. 3996/2011 (Α´ 170), όπως ισχύει....».

Αριθμός Απόφασης: 1374/2020

Εφόσον, λοιπόν, το νόμιμο κατώτατο ημερομίσθιο εργατοτεχνίτη άνω των 25 ετών ορίσθηκε σε ευρώ 29,04, σύμφωνα με την υποπαρ, ΙΑ.11, άρθρ. πρώτου του ν.4093/2012, σε συνδ. με την*****, το ωρομίσθιο των εργατοτεχνιτών οι οποίοι αμείβονται με ημερομίσθιο, σύμφωνα με το άρθ. 5 παρ. 1 της ΕΓΣΕΕ 1975 που κυρώθηκε με τον ν. 133/1975, εξευρίσκεται διαιρώντας το ποσόν 6 ημερομισθίων δια του αριθμού 40.

Και εν προκειμένω ως εξής : 29,04 ευρώ, ΕΠΙ 6 ΔΙΑ 40 = 4,356 ευρώ στρογγυλοποιούμενο σε 4,36 ευρώ.

Εφόσον, λοιπόν, το κατώτατο νόμιμο ωρομίσθιο των καθαριστών ανέρχεται σε 4,356 ευρώ, ή κατόπιν στρογγυλοποίησης σε 2 δεκαδικά ψηφία σε 4,36 ευρώ, ο υπολογισμός του εργατικού κόστους με βάση ωρομίσθιο μικρότερο του 4,36 (ή έστω του 4,356) είναι παράνομος, διότι παραβιάζει τις διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας και θέτει σε κίνδυνο την εκτέλεση της σύμβασης.

(β) Στην προκειμένη περίπτωση, η εταιρία ***, δήλωσε ρητώς στην οικονομική προσφορά της ότι υπολόγισε το εργατικό κόστος επί τη βάση ωρομισθίου κατώτερου του νομίμου, και συγκεκριμένα 4,35 ευρώ.** Άλλωστε, εφόσον η ως άνω εταιρία επιθυμούσε να προβεί σε στρογγυλοποίηση του ωρομισθίου σε 2 δεκαδικά ψηφία, ως είθισται, με βάση τους κανόνες στρογγυλοποίησης θα έπρεπε να διαμορφώσει αυτό στο ύψος των 4,36 ευρώ και όχι 4,35 ευρώ, όπως ακριβώς έκανε η εταιρία μας, σε συμμόρφωση και με όσα έχει ήδη κρίνει η ΑΕΠΠ(ΑΕΠΠ 478/2020, σκ.35). [...]» Επί του ανωτέρω πρώτου ισχυρισμού επί του δεύτερου λόγου προσφυγής, η αναθέτουσα αρχή, με τις απόψεις της, υποστηρίζει ότι: «[...] Αποψη της υπηρεσίας είναι ότι η στρογγυλοποίηση προς τα πάνω ή προς τα κάτω στο δεύτερο δεκαδικό ψηφίο, αποτελεί έναν καθαρά μαθηματικό υπολογισμό και όχι ουσιαστικό στοιχείο υπολογισμού εύλογου κόστους. [...]». Ομοίως, επί του ίδιου ως άνω πρώτου ισχυρισμού του πρώτου λόγου προσφυγής, η παρεμβαίνουσα εταιρεία, υποστηρίζει ότι είναι απορριπτέος ως παντελώς αβάσιμος, για τους λόγους που επικαλείται υπό «Α.1 Απόρριψη του πρώτου λόγου της προσφυγής της καθ' ης η παρούσα παρέμβαση εναντίον της εταιρείας μας – πρόδηλη επουσιώδεις αριθμητική παραδρομή» (σελ. 1-3 της ασκηθείσας παρέμβασης).

31. Επειδή, ενόψει των ανωτέρω εκατέρωθεν προβαλλόμενων ισχυρισμών, πρέπει να γίνουν δεκτές οι ακόλουθες παραδοχές. Η παρεμβαίνουσα, σύμφωνα με όσα προβάλλει βάσιμα η προσφεύγουσα, ομολογεί ότι πράγματι στην οικονομική της προσφορά έχει αναγραφεί εκ παραδρομής, ως κατώτερο νόμιμο ωρομίσθιο το ποσό των τεσσάρων ευρώ και τριάντα πέντε λεπτών (4,35 €) αντί του ορθού ποσού των τεσσάρων ευρώ και τριάντα έξι λεπτών (4,36 €). Ωστόσο, όπως βάσιμα προβάλλει η παρεμβαίνουσα και προκύπτει και από τον υποβληθέντα σχετικό πίνακα προσωπικού (βλ. συνημμένο στην προφορά της ηλεκτρονικό αρχείο με τίτλο «ΕΤΗΣΙΟΣ 2019-2020_signed.pdf»), πράγματι για τον υπολογισμό της οικονομικής προσφοράς της, έχει τεθεί ως βάση το ορθό ποσό των τεσσάρων ευρώ και τριάντα έξι λεπτών (4,36 €). Συνεπώς, όπως επίσης βάσιμα διατείνεται η παρεμβαίνουσα, η οικονομική της προσφορά υπολογίστηκε σύμφωνα με τις αναγκαστικού δικαίου διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας και συμμορφώνεται απολύτως με τις επί ποινή αποκλεισμού τιθέμενες διατάξεις του κανονιστικού πλαισίου του διαγωνισμού. Εξάλλου, επισημαίνει ότι: «[...]. Σε κάθε δε περίπτωση, η εταιρεία μας υπολόγισε για το τμήμα I της σύμβασης συνολικό ετήσιο εργατικό κόστος (70.091,64 + 17.389,80) 87.481,44 ευρώ και για το τμήμα II (27.764,40 € + 6.888,36 €) 34.652,76 € και συνολικώς το ποσό των **122.134,2 ευρώ**. Το ποσό δε τούτο είναι κατά πολύ ανώτερο τόσο από το ποσό που η ίδια η προσφεύγουσα αναφέρει, ως ελάχιστο νόμιμο εργατικό κόστος (**121.143,59 €**) για το συγκεκριμένο έργο όσο και από το ποσό που προτείνει στην οικονομική της προσφορά. [...]». Κατά συνέπεια, ενώει των ανωτέρω εκτεθέντων, ο πρώτος ισχυρισμός, όπως περιλαμβάνεται στον δεύτερο λόγο προσφυγής, κρίνεται απορριπτέος εκτός από νόμω και ουσία αβάσιμος και ως αορίστως προβαλλόμενος, σύμφωνα με όσα αναλυτικά εκτέθηκαν ανωτέρω και στις σκέψεις 20-22, τα οποία ισχύουν *mutatis mutandis* και εν προκειμένω, ενώ πρέπει να γίνουν δεκτοί οι περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι ισχυρισμοί της παρεμβαίνουσας.

32. Επειδή, τέλος, η προσφεύγουσα εταιρεία με τον δεύτερο ισχυρισμό του δεύτερου λόγου προσφυγής, όπως εκτίθεται στις σελ. 19-21 της κρινόμενης

προσφυγής, υπό «ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Η επίκληση δάνειας εμπειρίας της εταιρείας ***** είναι αόριστη και δεν αποδεικνύεται επαρκώς», υποστηρίζει ότι: «[...]. η περιγραφή της τεχνογνωσίας που θα διαθέσει η εταιρία ***** είναι όλως γενική και αόριστη, αφού περιορίζεται σε μια γενική περιγραφή της έννοια της του know-how και σε καμία περίπτωση δεν καλύπτεται η απαίτηση να αποδεικνύεται η παροχή της τεχνογνωσίας. Ειδικότερα, δεν εξειδικεύεται σε τι ακριβώς συνίσταται η τεχνογνωσία που θα παρασχεθεί, με ποια μέσα θα γίνει αυτό και αν η εταιρία ***** θα είναι σε θέση να εκτελέσει ένα μέρος των υπηρεσιών, για τις οποίες θα παρέχει την τεχνογνωσία.

Συνεπώς, δεν πληρούνται οι όροι του άρθρου 78 ν. 4412/2016 για την απόδειξη της δάνειας εμπειρίας της εταιρείας ***** [...].» Επί του ανωτέρω δεύτερου προβαλλόμενου ισχυρισμού, όπως περιλαμβάνεται στον δεύτερο λόγο προσφυγής, η αναθέτουσα αρχή, με τις απόψεις της, υποστηρίζει ότι: «[...]. Σε σχέση με το δεύτερο λόγο προσφυγής κατά της εταιρείας ***** άποψη της υπηρεσίας είναι ότι εφόσον και οι δύο εταιρείες έχουν καταθέσει αμφότερες συμπληρωμένο ΤΕΥΔ με το οποίο δεσμεύονται (η μία να δανειστεί εμπειρία, η άλλη να προσφέρει την εμπειρία της στην πρώτη προκειμένου να συμμετέχει στον διαγωνισμό), άποψη της υπηρεσίας είναι ότι εκπληρώνονται οι προϋποθέσεις του άρθρου 78 του ν 4412/16, και βεβαιώνεται η διάθεση των πόρων ανάμεσά τους. [...].». Ομοίως, επί του ίδιου ως άνω δεύτερου ισχυρισμού του δεύτερου λόγου προσφυγής, η παρεμβαίνουσα εταιρεία, υποστηρίζει ότι είναι απορριπτέος ως παντελώς αβάσιμος, για τους λόγους που επικαλείται υπό «Α.2 Ως προς τον δεύτερο λόγο που προτείνει η καθ' ης με την προσφυγή της εναντίον της εταιρείας σχετικά με την απόδειξη της δάνειας εμπειρίας από την εταιρεία με την επωνυμία ***» (σελ. 8-13 της ασκηθείσας παρέμβασης).

33. Επειδή, κατόπιν των όσων αναπτύχθηκαν πιο πάνω, πρέπει να γίνουν δεκτές, οι ακόλουθες παραδοχές. Όπως έχει παγίως κριθεί από τη νομολογία του ΔΕΕ (βλ. ενδεικτικά ΑΕΠΠ 451/2018), επί των άρθρων 47 παρ. 2 και 3, και 48 παρ. 3 και 4, της Οδηγίας 2004/18/ΕΚ, η οποία καταργήθηκε με την Οδηγία

24/2014/ΕΕ, ωστόσο, υπάρχει αντίστοιχη ρύθμιση με τις παλαιότερες διατάξεις στο άρθρο 63 (όπως αυτό μεταφέρθηκε στο άρθρο 78 του Ν. 4412/2016), αναγνωρίζεται το δικαίωμα κάθε οικονομικού φορέα να μπορεί να επικαλείται, για συγκεκριμένη σύμβαση, τις δυνατότητες άλλων φορέων, ασχέτως της φύσεως των δεσμών του με αυτούς, εφόσον αποδεικνύεται στην αναθέτουσα αρχή ότι ο υποψήφιος ή προσφέρων, ο οποίος επικαλείται τις δυνατότητες ενός ή περισσότερων άλλων φορέων, θα έχει πράγματι στη διάθεσή του τους αναγκαίους πόρους και τα μέσα αυτών, τα οποία είναι αναγκαία για την εκτέλεση της συμβάσεως (βλ. απόφαση της 10^{ης} Οκτωβρίου 2013, C-94/12, Swm Costruzioni 2 SpA και Mannocchi Luigino DI, EU:C:2013:646, σκέψεις 29 και 33). Μια τέτοια ερμηνεία συνάδει προς τον σκοπό του ανοίγματος των δημοσίων συμβάσεων στον ευρύτερο δυνατό ανταγωνισμό, ο οποίος δεν συναρτάται μόνο με τη διασφάλιση του κοινοτικού συμφέροντος στον τομέα της ελεύθερης κυκλοφορίας προϊόντων και υπηρεσιών, αλλά εξίσου με το συμφέρον της ίδιας της αναθέτουσας αρχής, η οποία διαθέτει με τον τρόπο αυτόν ευρεία δυνατότητα επιλογής σε σχέση με την πλέον συμφέρουσα από οικονομικής απόψεως και πλέον αρμόζουσα προς τις καθορισθείσες ανάγκες προσφορά (βλ. σχετικά την απόφαση της 23^{ης} Δεκεμβρίου 2009, C-305/08, Consorzio Nazionale Interuniversitario per le Scienze del Mare (CoNISMa), Συλλογή της Νομολογίας 2009, I-12129, σκέψη 37 και εκεί παραπομπή σε περαιτέρω κοινοτική νομολογία). Περαιτέρω, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 33 και 37 των προτάσεών του, μπορεί επίσης να διευκολύνει την πρόσβαση των μικρομεσαίων επιχειρήσεων στις δημόσιες συμβάσεις, σκοπό τον οποίο ομοίως επεδίωκε η Οδηγία 2004/18, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 32 αυτής (βλ. τη σκέψη 34 της απόφασης της 10^{ης} Οκτωβρίου 2013, C-94/12, Swm Costruzioni 2 SpA και Mannocchi Luigino DI, EU:C:2013:646, καθώς και εκεί περαιτέρω παρατιθέμενη κοινοτική νομολογία) και πλέον στην αιτιολογική σκέψη 2, 59 και 78 κ.α. της Οδηγίας 2014/24/ΕΕ. Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι το δικαίωμα που κατοχυρώνεται πιο πάνω, λαμβανομένου υπόψη του σημαντικού ρόλου που διαδραματίζει στο πλαίσιο των ενωσιακών ρυθμίσεων στον τομέα των δημοσίων συμβάσεων, αποτελεί

γενικό κανόνα τον οποίο πρέπει να λαμβάνουν υπόψη οι αναθέτουσες αρχές, όταν ασκούν τις αρμοδιότητές τους για την εξακρίβωση της καταλληλότητας του προσφέροντος για την εκτέλεση ορισμένης συμβάσεως. Κατά την έννοια αυτή, θεωρείται δεδομένο ότι στην πραγματικότητα, η προσφυγή κάποιου συμμετέχοντος οικονομικού φορέα στις ικανότητες τρίτου αποτελεί ένα αυτοτελές μέσο απόδειξης της πλήρωσης των κριτηρίων ποιοτικής επιλογής σχετικά με τις τεχνικές και επαγγελματικές ικανότητες των υποψηφίων αναδόχων. Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι, κατά το άρθρο 48 παρ. 3 της Οδηγίας 2004/18/EK (63 παρ. 1 της Οδηγίας 2014/24/EE), ένας οικονομικός φορέας μπορεί «ενδεχομένως» να στηρίζεται στις δυνατότητες άλλων φορέων, δεν δύναται να ερμηνευθεί κατά τον τρόπο ότι ο εν λόγω φορέας μπορεί μόνο κατ' εξαίρεση να στηρίζεται στις δυνατότητες τρίτων φορέων (απόφαση της 7^{ης} Απριλίου 2016, C-324/14, Partner Apelski Dariusz, σκέψη 36). Ενόψει των ανωτέρω, οσάκις μια εταιρία επικαλείται, προκειμένου να αποδείξει τις τεχνικές, χρηματοδοτικές και οικονομικές ικανότητές της για να γίνει δεκτή σε διαδικασία υποβολής προσφορών, τις ικανότητες οργανισμών ή επιχειρήσεων προς τις οποίες συνδέεται με άμεσους ή έμμεσους δεσμούς, ανεξάρτητα από τη νομική φύση τους, οφείλει να αποδεικνύει ότι όντως βρίσκονται στη διάθεσή της τα μέσα των εν λόγω οργανισμών ή επιχειρήσεων που δεν της ανήκουν και που είναι αναγκαία για την εκτέλεση της συμβάσεως (βλ. απόφαση της 2^{ης} Δεκεμβρίου 1999, C-176/98, Holst Italia SpA, Συλλογή της Νομολογίας 1999 I-08607, EU:C:1999:593, σκέψη 29 και εκεί περαιτέρω παραπομπή σε κοινοτική νομολογία και απόφαση της 10^{ης} Οκτωβρίου 2013, C-94/12, Swm Costruzioni 2 SpA και Mannocchi Luigino DI, EU:C:2013:646, σκέψη 29). Όπως προκύπτει τόσο από το αντικείμενο όσο και από το γράμμα των εν λόγω διατάξεων, ένα πρόσωπο δεν μπορεί να αποκλειστεί από διαδικασία αναθέσεως δημόσιας συμβάσεως υπηρεσιών με την αιτιολογία απλώς και μόνον ότι προτίθεται να διαθέσει, προς εκτέλεση της συμβάσεως, μέσα που δεν κατέχει το ίδιο αλλά που ανήκουν σε μία ή περισσότερες άλλες οντότητες (απόφαση της 14^{ης} Απριλίου 1994, C-389/92, Ballast Nedam Groep NV, Συλλογή της Νομολογίας 1994, σελ. I-01289, σκέψη 15). Επισημαίνεται συναφώς ότι δεν απαιτείται να

είναι σε θέση ο συνάπτων σύμβαση με αναθέτουσα αρχή να εκπληρώσει απευθείας τη συμφωνηθείσα παροχή με δικά του μέσα, προκειμένου να μπορεί να χαρακτηριστεί ως εργολήπτης, αλλά ότι αρκεί να παρέχει τις αναγκαίες εγγυήσεις για το ότι είναι σε θέση να διασφαλίσει την εκπλήρωση της οικείας παροχής από τρίτους (απόφαση της 12^{ης} Ιουλίου 2001, C-399/98, Ordine degli Archtetti delle Province di Milano e Lodi, Συλλογή της Νομολογίας 2001, σελ. I-5409, σκ. 90 και απόφαση της 23^{ης} Δεκεμβρίου 2009, C-305/08, Consorzio Nazionale Interuniversitario per le Scienze del Mare CoNISMa, σκ. 41). Επομένως, όπως προκύπτει τόσο από τις κοινοτικές ρυθμίσεις όσο και από τη νομολογία του Δικαστηρίου, έχει δικαίωμα υποβολής προσφοράς ή καταθέσεως αιτήσεως συμμετοχής κάθε πρόσωπο ή φορέας που, ενόψει των όρων που θέτει η οικεία προκήρυξη, φρονεί ότι διαθέτει την απαιτούμενη ικανότητα προς εκτέλεση της συμβάσεως, απευθείας ή μέσω τρίτου (πχ μέσω ιδιωτικού συμφωνητικού περί δέσμευσης πόρων ή μέσω υπεργολαβίας), ανεξαρτήτως του νομικού καθεστώτος – δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου – που τον διέπει και ανεξαρτήτως του εάν δραστηριοποιείται στην αγορά επί συστηματικής βάσεως ή μόνον ευκαιριακά, ή εάν επιδοτείται από κρατικούς πόρους ή όχι (απόφαση της 23^{ης} Δεκεμβρίου 2009, C-305/08, Consorzio Nazionale Interuniversitario per le Scienze del Mare CoNISMa, σκ. 42). Στην περίπτωση αυτή πρέπει να αποδείξει στην αναθέτουσα αρχή ότι πράγματι βρίσκονται στη διάθεσή του τα μέσα των φορέων που πρόκειται να χρησιμοποιήσει για την εκτέλεση της συμβάσεως. Επομένως, είναι θεμιτό ο παρέχων υπηρεσίες που δεν πληροί αφ' εαυτού τις ελάχιστες απαιτούμενες προϋποθέσεις για τη συμμετοχή του στη διαδικασία αναθέσεως συμβάσεως παροχής υπηρεσιών να επικαλεστεί ενώπιον της αναθέτουσας αρχής τις ικανότητες τρίτων στους οποίους υπολογίζει να προσφύγει αν του ανατεθεί η σύμβαση. Πάντως, αυτή η προσφυγή σε αποδεικτικά στοιχεία τρίτων δεν μπορεί να γίνει δεκτή άνευ όρων. Πράγματι, εναπόκειται στην αναθέτουσα αρχή, να προβεί σε έλεγχο της ικανότητας των παρεχόντων υπηρεσίες, σύμφωνα με τα απαριθμούμενα κριτήρια. Η επαλήθευση αυτή σκοπεί ιδίως στο να διασφαλίσει την αναθέτουσα αρχή ότι ο υποβάλλων προσφορά πρόκειται όντως να κάνει χρήση των

οποιασδήποτε φύσεως μέσων που επικαλείται κατά την καλυπτόμενη από τη σύμβαση χρονική περίοδο (Απόφαση της 12^{ης} Ιουλίου 2001, C-399/98, Ordine degli Architetti delle Province di Milano e Lodi, σκ. 90-92, απόφαση της 2^{ας} Δεκεμβρίου 1999, C-176/98, Holst Italia SpA, Συλλογή της Νομολογίας 1999 I-08607, EU:C:1999:593, σκ. 24-31, πρβλ. απόφαση ΔΕΚ της 18^{ης} Δεκεμβρίου 1997, C-5/97, Ballast Nedam Groep NV, Συλλογή της Νομολογίας 1997 I-07549, σκ. 13-14, ΣΤΕ 3306/1991, πρβλ. ΕΑ ΣΤΕ 896/2009). Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι πρόσωπο το οποίο προβάλλει τεχνικές και οικονομικές ικανότητες τρίτων, στους οποίους προτίθεται να προσφύγει αν του ανατεθεί το αντικείμενο της συμβάσεως, δεν μπορεί να αποκλειστεί παρά μόνο αν δεν μπορεί να αποδείξει ότι έχει πράγματι τη δυνατότητα χρησιμοποίησής των ικανοτήτων (Απόφαση της 18^{ης} Μαρτίου 2004, C-314/01, Siemens AG Österreich και ARGE Telekom & Partner, Συλλογή της Νομολογίας 2004 I-02549, ΕΑ ΣΤΕ 284/2013, 409/2013).

34. Επειδή όπως προκύπτει από τα ανωτέρω εκτεθέντα, στην προκειμένη περίπτωση, η αναθέτουσα αρχή, εφόσον είχε περιλάβει στη διακήρυξη όρο για τη δυνατότητα συμμετοχής οικονομικού φορέα στον εν λόγω διαγωνισμό, στηριζόμενου στις δυνατότητες τρίτου οικονομικού φορέα όπως αναφέρεται στην παρ. 2.2.8 της διακήρυξης (βλ. ανωτέρω και σκέψη 16 της παρούσας), όφειλε απλά και μόνο να εξετάσει τη λυσιτέλεια των αποδεικτικών μέσων που προσκόμισε η παρεμβαίνουσα ως προς την έγκυρη και επαρκή δέσμευση του τρίτου φορέα απέναντί της, σχετικά με την πραγματική πρόθεσή του να συνδράμει αυτήν στην εκτέλεση της προς ανάθεση σύμβασης του επίμαχου διαγωνισμού. Ως εκ τούτου, ενώ κατ' αρχάς εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια της αναθέτουσας αρχής να επιλέξει και να υιοθετήσει ως κριτήρια ποιοτικής επιλογής των συμμετεχόντων τα κριτήρια εκείνα που προσιδιάζουν και είναι ανάλογα με το αντικείμενο της υπό σύναψη συμβάσεως, υπάρχει ρητή δέσμευση αυτής να αποδέχεται τη συμμετοχή των φορέων που δεν πληρούν οι ίδιοι τα κριτήρια αυτά, αλλά επικαλούνται και αποδεικνύουν ότι τα έχουν στη διάθεσή τους εξαιτίας των δεσμών που τους συνδέουν με άλλους οικονομικούς

φορείς ή τα μέλη τους (εάν πρόκειται για κοινοπραξίες ή συμπράξεις προσώπων). Η ερμηνεία αυτή, η οποία διασφαλίζει την ανάπτυξη του ευρύτερου δυνατού ανταγωνισμού, που εντάσσεται στους επιδιωκόμενους από τους κοινοτικούς κανόνες σκοπούς (αποφάσεις της 19^{ης} Μαΐου 2009, C-538/07, Assitur Srl και απόφαση C-305/08, Consorzio Nazionale Interuniversitario per le Scienze den Mare CoNISMa), προκύπτει άμεσα από τη γραμματική διατύπωση της οικείας διατάξεως, από την οποία απουσιάζει οιαδήποτε αναφορά σε σχετική ευχέρεια ή δυνατότητα της αναθέτουσας αρχής (ΕΛΣυν Τμ. VI 527/2012).

35. Επειδή, κατόπιν ενδελεχούς μελέτης του φακέλου της υπόθεσης, προέκυψε από τα υποβληθέντα έγγραφα της προσφοράς της παρεμβαίνουσας (βλ. συνημμένα στην προσφορά της ηλεκτρονικά αρχεία με τίτλο «*****», «ΤΕΥΔ ΔΑΝΕΙΖΟΥΣΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ_signed.pdf», «ΥΠ ΔΗΛΩΣΗ_Δάνειας Εμπειρίας_signed.pdf» και «ΣΥΜΒΑΣΗ ΔΑΝΕΙΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ_signed.pdf», ιδίως τα άρθρα «II. ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ», «III. ΟΡΟΙ», «ΑΡΘΡΟ 3 – ΠΑΡΟΧΗ ΤΕΧΝΟΓΝΩΣΙΑΣ – ΔΑΝΕΙΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ», «ΑΡΘΡΟ 5 – ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΕΧΝΟΓΝΩΣΙΑΣ – ΔΑΝΕΙΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ», «ΑΡΘΡΟ 6 – ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ»), ότι η παρεμβαίνουσα εταιρεία, απέδειξε αρκούντως ικανοποιητικά, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παρ. 2.2.8 της διακήρυξης, αλλά και των όσων εκτέθηκαν αναλυτικά ανωτέρω στις σκέψεις 33-34 της παρούσας, ότι πράγματι θα έχει στη διάθεσή της, τους αναγκαίους πόρους εκ μέρους της τρίτης δανείζουσας εταιρείας με την επωνυμία «*****» για τη στήριξη της στις ικανότητες της τελευταίας. Ταυτόχρονα προσκόμισε και τις σχετικές δεσμεύσεις του τρίτου ως άνω φορέα, κατά τρόπο που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί βάσιμα, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ότι καταλείπεται οποιαδήποτε αμφιβολία για την πλήρωση των τιθέμενων από τη διακήρυξη, κριτηρίων ποιοτικής επιλογής στο πρόσωπο της παρεμβαίνουσας, μέσω της στήριξης της στις ικανότητες τρίτου φορέα και δη της εταιρείας με την επωνυμία «*****». Κατά συνέπεια, ενόψει των ανωτέρω εκτεθέντων, εφόσον η αναθέτουσα ήλεγξε τα

αποδεικτικά μέσα δέσμευσης του τρίτου οικονομικού φορέα έναντι της παρεμβαίνουσας κατά το στάδιο του ελέγχου των δικαιολογητικών συμμετοχής και της αξιολόγησης της τεχνικής προσφοράς της και τα έκρινε επαρκή κατά τους όρους της διακήρυξης ορθά έκανε δεκτή την προσφορά αυτής. Ως εκ τούτου ο υπό κρίση δεύτερος ισχυρισμός της προσφεύγουσας, όπως περιλαμβάνεται στον δεύτερο λόγο προσφυγής, κρίνεται απορριπτέος ως νόμω και ουσία αβάσιμος, ενώ πρέπει να γίνουν οι περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι ισχυρισμοί της αναθέτουσας αρχής και της παρεμβαίνουσας.

36. Επειδή, κατ' ακολουθίαν πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η κρινόμενη Προδικαστική Προσφυγή.

37. Επειδή, ύστερα από την προηγούμενη σκέψη, πρέπει να επιστραφεί το παράβολο που κατέθεσε η προσφεύγουσα (άρθρο 363 παρ. 5 του Ν. 4412/2016).

38. Επειδή, η ασκηθείσα παρέμβαση πρέπει να γίνει δεκτή.

Για τους λόγους αυτούς

Δέχεται εν μέρει την Προδικαστική Προσφυγή.

Ακυρώνει την υπ' αριθμ. ***** , Θέμα 20^ο, δυνάμει της οποίας αποφασίστηκε ομόφωνα η έγκριση του από Πρακτικού Ι της Επιτροπής Διενέργειας του Διαγωνισμού, κατά το μέρος που έκανε αποδεκτή την προσφορά της εταιρείας με την επωνυμία «*****» και ανακήρυξε αυτήν ως προσωρινό μειοδότη του διαγωνισμού, σύμφωνα με το σκεπτικό της παρούσας.

Δέχεται την ασκηθείσα παρέμβαση.

Ορίζει την επιστροφή στην προσφεύγουσα του παραβόλου, ποσού επτακοσίων είκοσι έξι ευρώ (726,00 €).

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στις 12 Οκτωβρίου 2020 και εκδόθηκε στις 2 Νοεμβρίου 2020 στον Αγ. Ιωάννη Ρέντη.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Μιχάλης Π. Σειραδάκης

Ελένη Λεπίδα